

Θεοδώρα Γιαννίτση,
 διδάκτωρ ιστορικών επιστημών Κρατικού Πανεπιστημίου Μόσχας
 «Lomonosov»,
 διευθύντρια Κέντρου Ελληνικού Πολιτισμού (www.hecucenter.ru)

«Οκτώ χρόνια της «Άνοιξης της Ταυρίδας». Αποτελέσματα δράσεων του Κέντρου Ελληνικού Πολιτισμού – Κ.Ε.Π. Αναγκαιότητα και νομοτέλεια. Ο ρόλος των φορέων της λαϊκής διπλωματίας, της διπλωματίας κοινωνικών οργανώσεων, ως εχέγγυο σύσφιξης σχέσεων, διεθνικής ειρήνης και ομόνοιας! Ελλάδα – Ρωσία: κοινές σελίδες ιστορίας. -Ελληνισμός και Φιλελληνισμός στη Ρωσία! Οι Έλληνες στην Ταυρίδα: παρελθόν, παρόν, μέλλον. Ιστορική-πνευματική-πολιτισμική κοινότητα.».

Καταπληκτικό κλίμα, πλούτος έργων,
 πλεονακτική γεωγραφική θέση για το εμπόριο
 και το ένδοξο παρελθόν της Αρχαίας
 Ελλάδας, πάντα θα ελκύουν στις νήσους του
 Αρχιπελάγους την περιέργεια των περιηγητών
 και την προσοχή των πολιτικών.

Β.Μ. Μπρονέφσκι,

Αξιωματικός του ρωσικού στόλου

Αυτά αναφέρει στα απομνημονεύματά του ο αξιωματικός του ρωσικού στόλου Βλαντίμιρ Μπρονέφσκι (Β.Μ.) για τη Χώρα μας, ο οποίος συμμετείχε στις επιχειρήσεις του αξιωματικού στόλου στη Μεσόγειο (Αιγαίο και Ιόνιο) υπό την αρχηγία του Αντιναυάρχου Ν.Ι. Σενιάβιν την περίοδο 1805-1807.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τρανή θεά και κοσμοζακουσμένη
 σε γη και σ' ουρανό, εγώ 'μαι η Κύπρη.
 Κι όσοι ζούνε χαιράμενοι τον ήλιο

*ανάμεσα στον Πόντο και στα πέρατα
τ' Ατλαντικού, τη δύναμή μου αν σέβονται,
τους διαφεντεύω. Κι όσοι πάλι κάνουν
πως δε με λογαριάζουν, τους τσακίζω.
«Ιππόλυτος» Ευριπίδου.*

Είναι δύσκολο να υπερεκτιμηθεί το μέγεθος, η δυναμική, το μεγαλείο και η μεγαλοπρέπεια στην κοινή ιστορία των δύο κόσμων μας, η απαρχή της οποίας, ιστορικά, πολιτισμικά αλλά και γεωγραφικά μάς παραπέμπει στην μυθολογία [9ος άθλος του Ηρακλή, Θησέας, Τελαμώνας, ζώνη Ιππολύτης, Προμηθέας Δεσμώτης, ιάσων και Αγωναυτική Εκστρατεία, και συνεχίζει με την ιστορική πραγματικότητα, από την αρχαιότητα ακόμη, με το αποικισμό, τη δημιουργία ελληνικών πόλεων-κρατών σε όλη την Παρευξείνια Ζώνη. Η παρουσία των Ελλήνων στον Εύξεινο Πόντο αρχίζει μετά τον Τρωικό πόλεμο το 1100 π.Χ. Η Σινώπη (785 π. Χ), πατρίδα του κυνικού φιλοσόφου Διογένη, του κωμικού ποιητή Δίφилου και του ιστορικού Βάτωνα, ήταν η πρώτη αποικία της Μιλήτου στον Εύξεινο Πόντο το 786 π.Χ. και σαν έδρα εμπορίου, έγινε πολύ σύντομα ένα αξιόλογο λιμάνι με πολυάριθμο στόλο και ισχύ. Ακολούθησαν η Τραπεζούντα (756 π.Χ), η Κερασούντα (700 π.Χ), η Αμισός (Σαμψούντα- 600 π.Χ), η Οδησσός, ο Βαθύς Λιμένας (Βατούμ), η Διοσκούρια (Σοχούμι), η Πιτιούντα, η Αρχαίοπολις (Νοκολακέβι), τα Κοτύωρα (Ορντού), η Τρίπολη, η Αμάσεια, η Ιωνόπολη (Ινέμπολη), η Χερσόνησος, το Παντικάπαιον και άλλες]. Από το Μεσαίωνα και έπειτα, από την εποχή των εμπορικών ταξιδιών των σκανδιναβικών λαών προς το Βυζάντιο μέσω των ρωσικών πόλεων, γνωστών ως «πορείες από τους Βαράγγους στους Έλληνες» και με τον ασπασμό του Χριστιανισμού από τους Ρως από το Βυζάντιο, ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΟ στην ιστορία και στην πορεία των δύο αυτών κόσμων, η ιστορική, πολιτισμική, πνευματική κοινότητά μας ενισχύεται με αδιάλειπτους δεσμούς.

Η αφετηρία της παρουσίας του Ελληνισμού του Εύξεινου Πόντου, ξεκινά από το μύθο και καταλήγει στην ιστορική πραγματικότητα. Ο 9ος άθλος του Ηρακλή τον οδηγεί στην περιφέρεια του Θερμόδοντα ποταμού, για να πάρει με τη βοήθεια του Θησέα και του Τελαμώνα τη ζώνη της Ιππολύτης, της βασίλισσας των Αμαζόνων. Ένας άλλος μύθος τον φέρνει στον Καύκασο για να απελευθερώσει τον Προμηθέα. Ο μύθος συνεχίζεται με το Φρίξο και την Έλλη, οι οποίοι ταξίδεψαν πάνω στο Χρυσόμαλλο Δέρασ για να αποφύγουν τη θυσία τους από τους θεούς του Ολύμπου. Ακολούθησε η πτώση της Έλλης στην είσοδο του Θάλασσας - από τότε ονομάστηκε Ελλήσποντος- και η φύλαξη του πολύτιμου Δέρατος από το βασιλιά Αιήτη. Η αργοναυτική εκστρατεία, με επικεφαλής τον Ιάσωνα και πλήρωμα εκπροσώπους απ' όλες τις ελληνικές πόλεις κατέστησε την αφιλόξενη θάλασσα, Εύξεινο Πόντο.

Ο αποικισμός των Ελλήνων στον Εύξεινο Πόντο αρχίζει μετά τον Τρωικό πόλεμο το 1100 π.Χ. Η Σινώπη (785 π. Χ), πατρίδα του κυνικού φιλοσόφου Διογένη, του κωμικού ποιητή Δίφилου και του ιστορικού Βάτωνα, ήταν η πρώτη αποικία της Μιλήτου στον Εύξεινο Πόντο το 786 π.Χ. και σαν έδρα εμπορίου, έγινε πολύ σύντομα ένα αξιόλογο λιμάνι με πολυάριθμο στόλο και ισχύ. Ακολούθησαν η Τραπεζούντα (756 π.Χ), η Κερασούντα (700 π.Χ), η Αμισός (Σαμψούντα- 600 π.Χ), πατρίδα των μαθηματικών Δημητρίου Ραθηνού και Διονυσόδωρου και του γραμματικού Τυραννίωνα, η Οδησσός, ο Βαθύς Λιμένας (Βατούμ), η Διοσκούρια (Σοχούμι), η Πιτιούντα, η Αρχαιοπόλις (Νοκολακέβι), τα Κοτύωρα (Ορντού), η Τρίπολη, η Αμάσεια, πατρίδα του γεωγράφου Στράβωνος, η Ιωνόπολη (Ινέμπολη) και άλλες.

Ο Φίλιππος ο Β΄ οργάνωσε τον Εύξεινο Πόντο σε μακεδονική επαρχία, ενώ η αυτοκρατορία του Μεγάλου Αλέξανδρου περιελάμβανε τον νοτιοδυτικό Εύξεινο Πόντο, εκτός από τη Βιθυνία και την Παφλαγονία. Ο Μιθριδάτης ΣΤ΄ ο Ευπάτωρ και το κράτος που δημιούργησε αποτέλεσε το ανάχωμα στη Ρώμη και τις πολιτικές και οικονομικές της βλέψεις για την περιοχή.

Στη Ρωμαϊκή περίοδο διαδίδεται ο Χριστιανισμός από τους απόστολους Ανδρέα και Πέτρο, ενώ τα χριστιανικά μοναστήρια αποτελούν εστίες πίστης και εθνικής συνείδησης (Μονή του Αγίου Ιωάννη του Βαζελώνος, Παναγίας Σουμελά, Αγίου Γεωργίου του Περιστερεώτα). Κατά τους διωγμούς επί Διοκλητιανού στην Τραπεζούντα μαρτύρησε ο Άγιος Ευγένιος το 292 μ.Χ. μαζί με τους Κάννιδο, Ουαλεριανό και Ακύλα. Ο Άγιος Ευγένιος κηρύχθηκε αργότερα πολιούχος της Τραπεζούντας. Με την κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως από τους Φράγκους το 1204, δημιουργείται η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας από τους Κομνηνούς. Η Τραπεζούντα υπήρξε εκπαιδευτικό κέντρο με ονομαστούς δασκάλους τον Γρηγόριο Χιονιάδη, τον Κωνσταντίνο Λουκύτη και τον κληρικό Μανουήλ.

Η Αυτοκρατορία της Τραπεζούντας υποτάχθηκε το 1461, οχτώ χρόνια μετά την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τους Οθωμανούς. Επακόλουθο της κατάληψης της Τραπεζούντας ήταν οι σφαγές, οι λεηλασίες, η φυγή προς τη δυτική Ευρώπη και τις παραδουνάβιες χώρες ο βίαιος εξισλαμισμός. Ανάμεσα στους πληθυσμούς που εξισλαμίστηκαν παρατηρήθηκε και το φαινόμενο του κρυπτοχριστιανισμού, που θα λάβει τεράστιες διαστάσεις στον Πόντο.

Στα δύσκολα χρόνια του οθωμανικού ζυγού, Έλληνες λόγιοι, καλλιτέχνες και κληρικοί από το Βυζάντιο ταξίδευαν στη Ρωσία, εύρισκαν καταφύγιο στην ομόδοξη Ρωσία και ταυτόχρονα μετάφραζαν, δίδασκαν, ιστορούσαν εικόνες, έλυναν δογματικές και κανονικές διαφορές και λειτούργησαν ως ένας ζωντανός δεσμός της ορθόδοξης Ρωσίας με τις θρησκευτικές, τις

μοναχικές και τις καλλιτεχνικές παραδόσεις της Ορθόδοξης Ανατολής, που εκπροσωπούσε ο ελληνισμός.

Πολλοί ήταν οι Έλληνες που μετανάστευσαν εδώ και η φιλόξενη ρωσική γη έγινε δεύτερη πατρίδα τους. Τα ίχνη τους στην πορεία του ρωσικού πολιτισμού είναι μέχρι σήμερα ανεξίτηλα. Γνωστές είναι οι μορφές του Φωτίου του Μονεμβασιώτη τα άμφια του οποίου κοσμούν τη συλλογή του Μουσείου των Όπλων του Κρεμλίνου, του περίφημου αγιογράφου Θεοφάνους του Γραϊκού, του Αρχιεπισκόπου Αρσενίου Ελασσόνοβιτς που ήταν προϊστάμενος του Ναού των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ στα χρόνια του Ιβάν του Τρομερού, του διαφωτιστή των Ρώσων Μαξίμου του Γραϊκού, των ιδρυτών της Σλαβογραικολατινικής Ακαδημίας, πρώτου ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος της Ρωσίας αδελφών Λειχούδη, των διδασκάλων του Γένους Νικηφόρου Θεοτόκη και Ευγένιου Βούλγαρη, των Εθνικών Ευεργετών Ιωάννη Βαρβάκη και Ματθαίου Ριζάρη, του Υπουργού Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδας Ιωάννη Καποδίστρια, αλλά και μορφών του 20ου αιώνα, όπως ο περίφημος συλλέκτης Γιώργος Κωστάκης, ο αρχιμουσικός Οδυσσέας Δημητριάδης, ο διεθνούς φήμης αρχαιολόγος Βίκτωρ Σαριανίδης κ.α. Πρόκειται για μια σειρά προσωπικοτήτων που καλύπτουν, χωρίς κενά, μια περίοδο από τον 10ο αιώνα, μέχρι και τις ημέρες μας.

Μεταφερόμενοι στη νεότερη εποχή, εντοπίζουμε ότι η πολιτική και στρατιωτική ιστορία της Ρωσίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορία και πορεία του ελληνικού κόσμου: Ρώσο-Τουρκικοί πόλεμοι του 18^{ου} αιώνα (1768-1774, 1788-1791), δραστήρια συμμετοχή του ελληνικού πληθυσμού σε αυτούς στο πλευρό των ρωσικών στρατευμάτων και στόλου, Ναυμαχία Τσεσμέ το 1770, όταν ο ρωσικός στόλος εξολόθρεψε τον τουρκικό πλησίον της Χίου, *Κυβερνείο του Αρχιπελάγους της Μεγάλης Αικατερίνης*, όταν την περίοδο 1771-1775 31 νησιά του Αιγαίου Πελάγους βρίσκονταν υπό την προστασία της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, μεταναστευτικό κύμα Ελλήνων προς τη Ρωσία (ιδίως μετά την προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσική Αυτοκρατορία το 1783, όταν η ρωσική ηγεσία, επιθυμώντας την εγκατάσταση στα νότια σύνορά της ορθόδοξου-ομόδοξου πληθυσμού, παραχωρεί στους Έλληνες εκτάσεις για εγκατάσταση, απαλλαγή από στρατιωτική θητεία και φόρους), ίδρυση ελληνικών κοινοτήτων στη Νότια κυρίως Ρωσία, ίδρυση το 1800 της Ιονίου Πολιτείας (Ναύαρχος *Θεόδωρος Ουσακόβ*) του πρώτου στην ιστορία ανεξάρτητου ελληνικού κρατιδίου, ρωσική εσκρατεία στη Μεσόγειο υπό την αρχηγία του άγνωστου στην ελληνική βιβλιογραφία Ναυάρχου Ντμίτρι Σενιάβιν, ναυμαχίες του Άθωνα και των Δαρδανελλίων τον Μάιο και Ιούνιο του 1807 αντίστοιχα, όταν για πολλοστή φορά ο ρωσικός στόλος εξουδετέρωνε τον οθωμανικό στόλο,

ίδρυση της Φιλικής Εταιρείας το 1814 στην Οδησσό, δραστήρια συμμετοχή της ρωσικής διπλωματίας στην υπόθεση λύσης του Ελληνικού Ζητήματος, θρυλική Ναυμαχία του Ναυαρίνου τον Οκτώβριο του 1827, όταν ο ηνωμένος άγγλο-γάλλο-ρωσικός στόλος καταστρέφει τον τούρκο-αιγυπτιακό στόλο, Ρώσο-Τουρκικός Πόλεμος 1828-1829 (νίκη της Ρωσίας, Συνθήκη της Ανδριανούπολης στις 14.9.1829, με την οποία η Ρωσία υποχρεώνει την Πύλη να παράσχει στην Ελλάδα αυτονομία και λίγους μήνες αργότερα, τον Ιανουάριο του 1830 υπογράφεται στο Λονδίνο η Ίδρυση του Ανεξάρτητου Ελληνικού Κράτους, το Πρωτόκολλο της Ανεξαρτησίας) - αυτά όλα αποτελούν ορισμένα μόνο παραδείγματα διασταύρωσης της ιστορικής πορείας των δύο ομόδοξων λαών.

Ήδη οι πλέον πρώιμες περιηγητικές περιγραφές οριοθετούν μία ενιαία παράμετρο και αρχή, η οποία, εκ των προτέρων, εξασφαλίζει τη σχέση καλοπροαίρετης αμοιβαιότητας μεταξύ Ελλήνων και Ρώσων, την Ορθόδοξη, δηλαδή, Πίστη, η οποία αποτελεί κοινό γνώμονα και πόλο έλξης ανάμεσα στους δύο λαούς. Κάτι τέτοιο αρκετά χαρακτηριστικά επισημαίνει στις περιγραφές του ο μοναχός από το Κίεβο Βασίλειος Μπάρσκι, ο οποίος την περίοδο 1723-1747 πραγματοποιεί περιήγηση στους Άγιους Τόπους, μεταξύ των οποίων και ο ελληνικός κόσμος με τα πολυάριθμα μοναστήρια και εκκλησίες του. Τον Μπάρσκι καταπλήσσει η ιδιαίτερα θερμή υποδοχή, με την οποία ο ελληνικός πληθυσμός αντιμετωπίζει παντού τους Ρώσους περιηγητές, στους οποίους βλέπει ομόδοξους αδερφούς. Όταν ο Μπάρσκι, με τους συντρόφους του, βρεθεί χωρίς πόρους για επιβίωση στην Κέρκυρα, ο τοπικός κλήρος θα βοηθήσει να του εκδοθεί ειδική άδεια, ούτως ώστε «αυτοί οι περιέργοι περιηγητές από τη χώρα των Ρώσων» να έχουν δικαίωμα να ζητούν ελεημοσύνη, συνοδεία του Ιερομόναχου Αθανάσιου. Όταν δε οι Ρώσοι οδοιπόροι, αφού συνέλεξαν ελεημοσύνη και η είδηση για την άφιξή τους στο νησί γίνεται γνωστή, οι ντόπιοι κάτοικοι ανταγωνίζονται μεταξύ τους ποιος πρώτος θα καλέσει τους περιηγητές στην οικία του.¹ Ο Μπάρσκι, όμως, διαπιστώνει ότι παρόμοια καλοπροαίρετη διάθεση επεκτείνεται όχι σε όλους, παρά μόνο σε ομόδοξους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας αντιμετώπισης αποτελεί η λειτουργία της κλινικής της Χίου, στην οποία, αφιλοκερδώς, γίνονται δεκτοί και θεραπεύονται ασθενείς αποκλειστικά ορθόδοξης πίστεως.² Αξιοσημείωτο είναι, εξάλλου, το γεγονός ότι για τους Ρώσους προσκυνητές η γνωριμία με τον ελληνικό πληθυσμό και στοιχείο κατά κύριο λόγο πραγματοποιείται στις εκκλησίες και τα μοναστήρια, που επισκέπτονται.

¹ Το ταξίδι του Βασίλη Γκριγκορόβιτς Μπάρσκι στους Ιερούς Τόπους στην Ευρώπη, την Ασία, την Αφρική. Μέρος 1ο. Αγία Πετρούπολη, 1778. Σ. 118-119.
(Puteshestvie Vasiliya Grigirovicha Barskovo k svyatim mestam v Evrope, Azii, Afrike. Ch. 1. Spb, 1778).

² Το ίδιο. Σ. 131.

Το έργο του Μπάρσκι περιγράφει με γλαφυρότητα το γενικότερο πλαίσιο, στο οποίο και λαμβάνουν χώρα οι ζυμώσεις μεταξύ ελληνικού και ρωσικού πληθυσμού. Συγκεκριμένα, όμως, ιστορικά γεγονότα και συγκυρίες δεν μπορούν να αφήσουν ανέπαφες και ανεπηρέαστες τις καλοπροαίρετες διμερείς σχέσεις. Κάτι τέτοιο σημειώνεται στο δεύτερο ήμισυ του 18ου και στις αρχές του 19ου αι., όταν τα ρωσικά στρατεύματα διεξάγουν πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον των Τούρκων σε εκείνες τις τοποθεσίες, όπου είναι εγκατεστημένος ελληνικός πληθυσμός.

Στα απομνημονεύματα των περιηγητών γίνονται συχνές αναφορές στο ότι οι Έλληνες, αρκετά συχνά, διαβλέπουν στην παρουσία των Ρώσων τη δυνατότητα απαλλαγής από τη θρησκευτική καταπίεση, στην οποία τους επιβάλλουν οι Τούρκοι κατακτητές. Ο Χμετέφσκι καταγράφει το γεγονός, ότι ομάδα ανώτερου κλήρου των νησιών του Αιγαίου στέλνει, το Φεβρουάριο του 1771, στη Μεγάλη Αικατερίνη και τον Αλέξιο Ορλώφ, επικεφαλής του ρωσικού στόλου, επιστολή, στην οποία τους παρακαλεί να αναλάβουν την προστασία και εύνοια «όλων των ενάρετων χριστιανών της ελληνικής θρησκείας».³ Πιο σημαντικό, όμως, είναι το γεγονός ότι παρόμοιες διαθέσεις καταγράφονται όχι μόνο στους κόλπους του ανώτερου κλήρου, ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, μυημένος στην πολιτική κατάσταση, στις γενικότερες βλέψεις και ισορροπίες στην περιοχή, αλλά και στους απλούς πιστούς. Ο Μπρονέφσκι περιγράφει αρκετά παραδείγματα, όπου ο απλός λαός, κατά την άφιξη του ρωσικού στόλου, απευθύνεται στους Ρώσους στρατιώτες με την παράκληση να τον βοηθήσουν να απαλλαγεί από την τουρκική καταπίεση. Αναφέρουμε

³ Το ημερολόγιο του Στεπάν Χμετέφσκι για τις πολεμικές επιχειρήσεις του ρωσικού στόλου στο Αρχιπέλαγος και στις ακτές της Μικράς Ασίας. Σοβρεμέννικ (= Σύγχρονος (περιοδικό). Τόμος 49. Νο 1. Αγία Πετρούπολη, 1855. Σ. 63-64.

ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από τα απομνημονεύματα του Μπρονέφσκι, κατά τη διάρκεια της άφιξης του ρωσικού στόλου στην Ίμβρο:

«Ο κάθε Τούρκος επικεφαλής του χωριού απαιτεί δωροδοκία. Για να παρέχει ελεύθερα το δικαίωμα άσκησης θρησκευτικών καθηκόντων μερικές φορές απαιτεί, αυθαίρετα, δωροδοκία. Σε περίπτωση που οι Έλληνες δεν την καταβάλουν, δίνει εντολή να καταστραφεί η εκκλησία. Αυτή η δυστυχία βρήκε και τους κατοίκους του νησιού. Δεν ξέρω για ποιο λόγο ο ιερέας θεωρούσε ότι, δήθεν, εγώ έχω το δικαίωμα να επιτρέψω στους κατοίκους την αναστήλωση της εκκλησίας. Ο ιερέας στον εκτενή του λόγο εξέφρασε αυτή την παράκληση. ... Εγώ εξεπλάγην, έχοντας, όμως, υπ' όψιν την πεποίθηση της διοίκησής μας σχετικά με το «πόσο είναι δυνατό να διακείμεθα με επιείκεια απέναντι στους Έλληνες» – και θεωρώντας ότι η άρνησή μου δε θα γίνει κατανοητή (διότι όχι μόνο το Ρώσο αξιωματικό, αλλά και τον απλό στρατιώτη θεωρούν ον πολύ ανώτερό τους), έδωσα τη συγκατάθεσή μου και ήμουν αναγκασμένος να ακολουθήσω το λαό, εκεί που αυτός με πήγε.⁴ ...»

Ακόμη, όμως, και όταν οι Έλληνες δεν διαθέτουν τη δυνατότητα άμεσης συμμετοχής στις πολεμικές επιχειρήσεις, δεν κρύβουν τη χαρά τους από τις επιτυχίες του ρωσικού στόλου και την ήττα των Τούρκων. Ο λοχαγός του ρωσικού ναυτικού Σεργκέι Πλεσέεφ περιγράφει ότι, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του στη Εγγύς Ανατολή το 1772, έγινε γνωστή η έναρξη νέων πολεμικών επιχειρήσεων του ρωσικού ναυτικού ενάντια των Τούρκων. Σύμφωνα με τον Πλεσέεφ, η είδηση αυτή προξένησε στον ελληνικό πληθυσμό έκρηξη θαυμασμού: «Ο λαός χαιρόταν και όλοι

⁴ Μπρονέφσκι Β.Μ. Σημειώσεις ... Μέρος 3. Αγία Πετρούπολη 1819. Σ. 36, 48.

θεωρούσαν τους εαυτούς τους ευτυχισμένους, διότι βοηθούν τους Ρώσους ενάντια στους Τούρκους».⁵

Ο ως άνω Πλεσέεφ καταγράφει την έκπληξή του, όταν, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Εγγύς Ανατολή, τον πλησίασε «ντυμένη με τουρκική ενδυμασία» μία γυναίκα, γόνος πλούσιας οικογένειας, και, συζητώντας, εξέφρασε τον ενθουσιασμό της για τις επιτυχίες του ρωσικού ναυτικού στη Μεσόγειο. Παρά την έκπληξή του, απεφάνθη ότι η γυναίκα αυτή, αν και γνώριζε την τουρκική γλώσσα άριστα και ήταν ντυμένη με τουρκική ενδυμασία, ήταν Ελληνίδα και μισούσε τους Τούρκους. «Ας δώσει ο Θεός (στο ρωσικό ναυτικό - Θ.Γ.) να συνεχίσει με επιτυχία τις κατακτήσεις του, να απελευθερώσει από την αιχμαλωσία τους ομόδοξους και τους αδερφούς μας, τους οποίους οι Τούρκοι καταπιέζουν χειρότερα και από ζωντανά», με τον τρόπο αυτό η Ελληνίδα αντιδρά στα νέα για τη νίκη του ρωσικού ναυτικού.⁶ Το τελευταίο παράδειγμα υποδηλώνει ότι η ορθόδοξη θρησκεία, καθώς και το μίσος απέναντι στους Τούρκους, αποτελούν εκείνους τους συνδετικούς κρίκους ανάμεσα στον ελληνικό πληθυσμό, παρά το γεγονός ότι η ανάγκη προσαρμογής στις συνθήκες του τουρκικού ζυγού, πράγμα που συνεπάγετο την υιοθέτηση από κάθε κοινότητα του ατομικού της μοντέλου προσαρμογής, διαιώνιζε τη διαφοροποίηση των Ελλήνων μεταξύ τους.

Σε όλα, σχεδόν, τα απομνημονεύματα των στρατιωτικών περιηγητών, οι οποίοι συμμετέχουν στις πολεμικές ενέργειες εναντίον των Τούρκων, υπάρχουν παραδείγματα συμπαράστασης, συμμετοχής και συμβολής των Ελλήνων στις ως άνω επιχειρήσεις. Αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα,

⁵ Πλεσέεβ Σ.Ι. Καθημερινές σημειώσεις για την περιήγηση από την Πάρο, η οποία ανήκει στη Ρωσία, στη Συρία και στα αξιοθέατα της εγγύτερης περιφέρειας της Ιερουσαλήμ. Αγία Πετρούπολη, 1773. Σ. 69.

(Plescheev S.I. Dnevnie zapiski puteshestviya iz arhipelazhskogo, Rossii prinadlezhazhego ostrova Parosa v Siriya i k dostopamyatnim mestam v predelakh Ierusalima nakhodyaschikhsya. Spb., 1773).

⁶ Πλεσέεβ Σ.Ι. Καθημερινές σημειώσεις ... Σ. 75.

που αφορά τα γεγονότα του ρωσο-τουρκικού πολέμου της περιόδου 1768-1774, και το οποίο καταγράφει ο αξιωματικός του ρωσικού στόλου Ματθαίος (Ματβέι) Κοκόβτσεφ, που αρκετά χαρακτηριστικά αντικατοπτρίζει την άποψη των Ρώσων περιηγητών για τους Έλληνες:

«Κατά τη διάρκεια της παρουσίας του ρωσικού στόλου στο Αρχιπέλαγος, ενθαρρυμένοι από την παρουσία ρωσικών όπλων, εκδήλωναν (οι Έλληνες – Θ.Γ.) εξαιρετικά δείγματα ανδραγαθίας. Τα μικρότερά τους πλοία, σε περίπτωση επίθεσης τουρκικών γαλέρων, προτιμούσαν να αυτοπυρποληθούν από το να αιχμαλωτισθούν από τον εχθρό. Τα μη τακτικά στρατεύματά τους ... κατά την απόβασή τους στην ακτή επιδείκνυαν ξέχωρη ανδρεία, που τους εμψύχωνε όλους. Οι Ψαριώτες, οι Μυκονιάτες και άλλοι νησιώτες όπλιζαν μικρά πλοία ... , και με τη βοήθεια του ρωσικού στόλου όχι μόνο αιχμαλώτιζαν τα τουρκικά εμπορικά πλοία, αλλά, αποβιβαζόμενοι, τακτικά, στις ακτές, ερήμωναν τους οικισμούς.⁷ »

Η λαϊκή διπλωματία των Ρώσων στρατιωτικών επέφερε αποτελέσματα. Σε όλες, ουσιαστικά, τις περιοχές, όπου αφικνείτο ο ρωσικός στόλος, ο ελληνικός πληθυσμός τον υποδέχονταν με χαρά και ενθουσιασμό. Σύμφωνα με τα απομνημονεύματα του Μπρονέφσκι, τον Απρίλιο του 1807 οι Έλληνες της Ίμβρου *«με χαρά πρότειναν (στα ρωσικά στρατεύματα – Σ.τ.Μ.) οτιδήποτε ήθελαν, αν και σε μικρές ποσότητες, χωρίς να απαιτούν εξόφληση...»*,⁸ ενώ στη Σάμο, λίγο μετά τη ναυμαχία των Δαρδανελίων, *«πλήθος κόσμου, ή, καλύτερα, ολόκληρη η πόλη, μας ακολουθούσε. Στην πλατεία, κοντά στο συντριβάνι,*

⁷ Κοκόβτσεφ Μ.Γ. Περιγραφή ... Σ. 71-72.

⁸ Στο ίδιο. Σ. 35.

κοπέλλες...αφήνοντας τις στάμνες τους, μας προσέφεραν μπουκέτα με λουλούδια».⁹

Τα ανωτέρω έχουν ως αποτέλεσμα ο ελληνικός πληθυσμός να ταυτίζεται με τη Ρωσία, το δε αγώνα του για ανεξαρτησία να τον συνδέει άμεσα με την εκστρατεία του Σενιάβιν και την παρουσία του ρωσικού στόλου στη Μεσόγειο. Ο Σβινίν περιγράφει την αντίδραση των κατοίκων της Ύδρας στην άφιξη του ρωσικού στόλου ως εξής: «Αμέσως έστειλαν αντιπροσώπους από την πόλη να συγχαρούν το Ναύαρχο με την ευκαιρία της αίσιας άφιξής τους» ενώ, παράλληλα, δήλωσαν: «όλοι οι Έλληνες, σε όσους ακόμα κυλά η σπίθα της τιμής – είναι έτοιμοι να πεθάνουν για την ελευθερία και την αγάπη τους για τη Ρωσία».¹⁰ Αρκετές τέτοιες περιγραφές συναντάμε και στα απομνημονεύματα του Μπρονέφσκι: «Μέσα σε ένθερμα συναισθήματα ζήλου και πίστης απέναντι στη Ρωσία, οι Έλληνες ορκίστηκαν πάλι και πανηγυρικά (θριαμβικά) να χύσουν και την τελευταία σταγόνα του αίματός τους για τη Ρωσία».¹¹ Μέρος του ελληνικού πληθυσμού ήδη εκλαμβάνει τη Ρωσία ως τη δεύτερη πατρίδα του. Σύμφωνα με τον Μπρονέφσκι, μετά τα ναυμαχία του Άθωνα και κατά τη διεξαγωγή ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με τους Τούρκους και την προετοιμασία για επιστροφή του ρωσικού στόλου στην Κέρκυρα, ο ελληνικός πληθυσμός της Τενέδου διασκορπίστηκε στα διάφορα νησιά του Αρχιπελάγους, όπου δεν ελέγχονταν από Τούρκους (δεδομένου ότι μετά την πολιορκία του νησιού, οι Τούρκοι ξερίζωσαν όλα τους τα δέντρα και κατέστρεψαν και όλα τα αμπέλια). Παράλληλα πολλοί

⁹ Στο ίδιο, Σ. 72.

¹⁰ Σβινίν Π.Π. Απομνημονεύματα από το ναυτικό. Μέρος 2. Αγία Πετρούπολη, 1819. Σ. 8. (Svinyin P.P. Vospominaniye na flote. Ch. 2. Spb., 1818).

¹¹ Μπρονέφσκι Β.Μ. Σημειώσεις του αξιωματικού του στόλου για τη συνέχεια των επιχειρήσεων στη Μεσόγειο υπό την αρχηγία του Αντιναύαρχου Ν.Ι. Σενιάβιν την περίοδο 1805-1810. Μέρος 3. Αγία Πετρούπολη 1819. Σ. 124.

(Bronevsky V.B. Zapiski morskogo ofitsera v prodolzhenie kampanii na Sredizemnom more pod nachalstvom Vitse-Admirala D.N. Senyavina s 1805 po 1810 god. Ch. 1-3. Spb., 1818-1819).

Έλληνες «ορκίστηκαν πίστη στη Ρωσία (υιοθέτησαν τη ρωσική υπηκοότητα) και κατευθύνθηκαν προς την Κέρκυρα, αναμένοντας ευνοϊκή ευκαιρία για να μεταβούν στη Ρωσία».¹²

Ωστόσο, η πιο γλαφυρή και έντονη περιγραφή σχετικά με τις διαπροσωπικές σχέσεις μεταξύ των δύο λαών, Ελλήνων και Ρώσων, που αναπτύχθηκαν κατά τη διάρκεια της τρίτης εκστρατείας στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο με επικεφαλής το Ναύαρχο Σενιάβιν, καθώς και αναφορικά στο ρόλο του ίδιου του Ναυάρχου στην ενίσχυση αυτών των σχέσεων, είναι αυτή που καταγράφει τις σκηνές αποχαιρετισμού με το ρωσικό στόλο στην Κέρκυρα. Να πως περιγράφει το γεγονός ο Σβινίν:

Ήταν να αδύνατο να παρακολουθούμε ασυγκίνητοι αυτή τη συγκινητική σκηνή, που μας εξέπληξε όλους, όταν ... ο Ναύαρχος κατευθύνθηκε για τελευταία φορά να προσκυνήσει τα ευεργετούντα λείψανα του Άγιου Σπυρίδωνα. Όχι μόνο οι δρόμοι, αλλά και όλα τα παράθυρα, οι στέγες των σπιτιών, ήταν γεμάτα κόσμο, που υποκλίνονταν και με κάθε τρόπο χαιρετούσε το Σενιάβιν. Το πλήθος ακολουθούσε τα χνάρια μας και μας περίμενε καθ' όλη τη διάρκεια του αποχαιρετιστήριου γεύματός μας...Το πλήθος μας συνόδευσε μέχρι την προκυμαία, την οποία επίσης βρήκαμε κατάμεστη από κόσμο. Όλοι ήθελαν να αποχαιρετήσουν το Σενιάβιν, να τον αγκαλιάσουν. Ενάρετοι ευγνώμονες Έλληνες, για ένα λεπτό ξέχασαν τον κίνδυνο που τους караδοκεί και, ανοίγοντας την καρδιά τους, έδειξαν πόσο αυτοί θεωρούν ότι είναι υπόχρεοι στο Σενιάβιν για την ευτυχία και την

¹² Στο ίδιο. Σ. 168-169.

ελευθερία, που έχαιραν καθ'όλη τη διάρκεια της διοίκησής του. Ο Σενιάβιν δεν μπορούσε να είναι αδιάφορος, δάκρυα κατέκλυσαν τα περήφανα μάγουλά του – εγώ έκλαιγα σαν παιδί. Για πρώτη φορά αγάπησα με όλη μου την ψυχή τους Κερκυραίους. Για πρώτη φορά αισθάνθηκα ότι λυπούμαι που τους αποχωρίζομαι, σα να πρόκειται για κοντινούς συγγενείς.

Με αρκετή ικανοποίηση είδα τη θλίψη των κατοίκων κατά τον αποχωρισμό με τους στρατιώτες μας. Αποχαιρετούνταν σα φίλοι, έκλαιγαν, διαβεβαίωναν ο ένας τον άλλον στη φιλία, την αναγνώριση και, παρά το γεγονός ότι επικοινωνούσαν σε μία μετά δυσκολίας κατανοητή διάλεκτο –οι δικοί μας σε κακή ιταλική και ελληνική, οι Κερκυραίοι σε άσχημη ρωσική- οι διάλογοί τους, πράγματι, ήταν εκφραστικοί. Δεν αποτελεί κάτι τέτοιο μεγάλη τιμή για τους στρατιώτες μας? Το να κατακτάς τις καρδιές είναι σημαντικότερο και ενδοξότερο από το να κατακτάς κράτη.¹³

Παρόμοια περιγραφή, που ξεχυλίζει από τα πιο ζεστά συναισθήματα, εντοπίζουμε και στα απομνημονεύματα του Μπονέφσκι:

Ο αποχαιρετισμός των κατοίκων με τους στρατιώτες μας πιστοποιούσε την ειλικρινή λαϊκή αγάπη απέναντί μας, την

¹³ Σβινίν Π.Π. Απομνημονεύματα από το ναυτικό. Μέρος 2. Αγία Πετρούπολη, 1819. Σ. 233-235. (Svinyin P.P. Vospominanniye na flote. Ch. 2. Spb., 1818).

οποία δεν δύναται να περιγράψει καμμία πέννα. Όταν τα στρατεύματα σταμάτησαν μπροστά στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα για να λάβουν την ευλογία πριν το ταξίδι, κληρικοί από όλες τις εκκλησίες, ντυμένοι στα μαύρα, βγήκαν με σταυρούς και με αγιασμό. Ο πρωτοϊερέας, δίνοντας αλάτι και ψωμί στη στρατηγό, ξεκίνησε να ομιλεί, αλλά τον έπιασαν τα κλάματα, γέμισε δάκρυα και δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Ήχησαν τα τύμπανα, τα στρατεύματα ξεκίνησαν και κατευθύνθηκαν προς την προκουαία. Όχι μόνο οι δρόμοι, η πλατεία, αλλά και όλα τα παράθυρα, οι στέγες των σπιτιών ήταν κατάμεστες από λαό, ο οποίος, στην προσπάθειά του να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του, ξέχασε προσωρινά ότι με την ειλικρίνειά του αυτή εξοργίζει τους δυνάστες του (δηλ. του Γάλλους). Από τα μπαλκόνια έπεφταν στους στρατιώτες λουλούδια, στιγμές-στιγμές η θλιβερή σιωπή κοβόταν από φωνές αναγνώρισης και ευγνωμοσύνης. Στην προκουαία, όταν οι στρατιώτες έμπαιναν στις βάρκες (για να επιβιβαστούν στα πλοία – Σ.τ.Μ.), ο καθένας αποχαιρετίζονταν με το γνωστό του, εύχονταν να μην ξεχάσουν ο ένας τον άλλο, αγκαλιάζονταν και έκλαιγαν ... Εγώ για πρώτη φορά είδα και πίστεψα ότι οι Κερκυραίοι είχαν λόγο να αγαπούν τους Ρώσους, χωρίς εμάς έμειναν κυριολεκτικά ορφανοί. Δύναται να ειπωθεί ότι οι Κερκυραίοι και οι Δαλματιανοί ήσαν τα αγαπημένα τέκνα της Ρωσίας, τα οποία εμείς προφυλάγαμε και θωπεύαμε, χωρίς να απαιτούμε από αυτά καμμία θυσία.¹⁴

¹⁴ Μπρονέφσκι Β.Μ. Σημειώσεις του αξιωματικού του στόλου για τη συνέχεια των επιχειρήσεων στη Μεσόγειο υπό την αρχηγία του Αντιναυάρχου Ν.Ι. Σενιάβιν την περίοδο 1805-1810. Μέρος 3. Αγία Πετρούπολη 1819. Σ. 185-186.

(Bronevsky V.B. Zapiski morskogo ofitsera v prodolzhenie kampanii na Sredizemnom more pod nachalstvom Vitse-Admirala D.N. Senyavina s 1805 po 1810 god. Ch. 1-3. Spb., 1818-1819).

Ακριβώς σε αυτά τα λόγια, ακριβώς σε αυτές τις εκφράσεις και συναισθήματα ιχνηλατούμε την ουσία της ρωσικής εκστρατείας στο Αρχιπέλαγος και την Αδριατική. Απελευθερώνοντας τον ντόπιο πληθυσμό από φορολογική σπάθη, συνδράμοντας στην ευπορία, ευδαιμονία και ανάπτυξή τους, οι Ρώσοι στρατιωτικοί και διπλωμάτες, ομόδοξοι ορθόδοξοι των Ελλήνων, που διάκεινταν απέναντί τους με αίσθημα συμπόνοιας και σύμπραξης, ουσιαστικά παρείχαν προστασία στον ελληνικό πληθυσμό. Κάτι τέτοιο αποτέλεσε λογική εξέλιξη, έκφραση και απόρροια των μακρόχρονων ιστορικών και πνευματικών σχέσεων των δύο λαών, γεγονός που λειτούργησε ως παρακαταθήκη για την περαιτέρω προσέγγιση και σύμπραξη κατά τις επόμενες δεκαετίες, όταν τίθεται πλέον οξύ το ζήτημα της απελευθέρωσης των υπόδουλων Ελλήνων.

Όταν το 1821 στην Ελλάδα ξεσπά η Επανάσταση, οι Έλληνες όλο και περισσότερο προσανατολίζονται προς τη Ρωσία, αποσκοπούν στην υποστήριξή της ως εγγύηση για την επίτευξη του σκοπού τους, δηλαδή την επιτυχή έκβαση του αγώνα ενάντια στον οθωμανικό ζυγό. Πόσο μάλλον που ίσως για πρώτη φορά τίθεται με τέτοια οξύτητα το ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους Έλληνες. Ευρισκόμενος στο επίκεντρο της ενόπλου σύρραξης, ο Ρώσος προσκυνητής Κιρ Μπρόννικωφ, δουλοπάροικος των Σερεμέτιεφ, περιγράφει ως εξής τη κοινή γνώμη και τις διαθέσεις των κατοίκων της Σκοπέλου, κοντά στο Άγιο Όρος: «Οι κάτοικοι βρίσκονταν σε μεγάλη θλίψη, ιδίως οι γυναίκες. Συναντώντας μας στο δρόμο και μη γνωρίζοντας τη ρωσική γλώσσα, ξέπνοες και μέσα στα δάκρυα μας έλεγαν τα εξής, τα οποία μας εξήγησε αργότερα διερμηνέας: *«εάν δε μας βοηθήσει η Ρωσία, τότε εμείς οι Έλληνες χαθήκαμε»*, και συμπληρώνει ότι μέρος των κατοίκων του νησιού,

ωστόσο, δε συμμερίζονται αυτή την άποψη και «παρά τη δυσμενή αυτή συγκυρία και τη δύσκολη θέση, στην οποία βρέθηκαν, δεν εγκατέλειπαν την περηφάνια τους».¹⁵

Στα τέλη του 18ου αι. και κυρίως κατά τον 19^ο αι. οι ελληνορωσικές σχέσεις και η ανάπτυξη του ελληνικού πολιτισμού στη Ρωσία αποκτούν νέα δυναμική, πράγμα στο οποίο συμβάλλει η ενίσχυση των ελληνικών κοινοτήτων στη νότια, κυρίως, επικράτεια της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, η προστασία και τα προνόμια που αυτές χαίρουν εκ μέρους των ρωσικών Αρχών, δεδομένου ότι η ρωσική πολιτική ηγεσία ενδιαφέρεται να εγκαταστήσει ορθόδοξο πληθυσμό στα νοτια συνορά της και τον προσελκύει με σειρά προνομίων (φορολογικές ελαφρύνσεις, εκχώρηση γης, απαλλαγή από στρατιωτική θητεία κ.α.), καθώς και το ολόένα και αυξανόμενο ενδιαφέρον της ρωσικής κοινής γνώμης απέναντι στα ελληνικά δρώμενα.

Ο ελληνικός πληθυσμός που εγκαθίσταται στη Ρωσική Αυτοκρατορία, αξιοποιώντας τα προνόμια, που του παραχωρούν οι ρωσικές Αρχές, μετουσιώνεται σε ένα αναπόσπαστο δυναμικό στοιχείο της κοινωνικο-πολιτικής και οικονομικής ζωής της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Οι ελληνικές κοινότητες αναπτύσσουν έντονη κοινωνική, φιλανθρωπική, εκπαιδευτική, και πολιτιστική δράση, η οποία δεν περιορίζεται μόνο στην επικράτεια της Ρωσικής Αυτοκρατορίας αλλά επεκτείνεται και στον ελληνικό χώρο, στη δε Ρωσία λειτουργούν ελληνικά σχολεία, ελληνικά σωματεία, εκδίδεται περιοδικός τύπος και βιβλία στην ελληνική γλώσσα.

Αξίζει να αναφέρουμε επιγραμματικά ορισμένα ονόματα επώνυμων Ελλήνων, που σημάδεψαν το βίο τη Κριμαίας και της Νότιας Ρωσίας εν γένει, π.χ. ενδεικτικά αναφέρουμε Έλληνες-ιδιοκτήτες βιομηχανικών μονάδων και εργοστασίων, όπως η Ελπινίκη Κόκκαλη εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας, οι Ν.Π. Νικολαΐδης, Περσικίδης, Σακιφίδης εργοστάσιο παραγωγής ειδών διατροφής, Μ. Μπεντάκης στρωματοποιείο, Αλεξανδράκης αλευροποιείο και ελαιοτροβείο, Γιαννόπουλος εργοστάσιο οίνου, Φυρής λατομείο, Λαγός χημική μονάδα, Θεοδωρόβσκι εργοστάσιο επεξεργασίας κρυστάλλου, Γιαλτακώφ μονάδα παραγωγής σαμποβάρ (ρωσικός βραστήρας, που

¹⁵ Μπρόννικωφ Κ.Ι. Ταξίδι στους Αγίους Τόπους της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής κατά τα έτη 1820-1821. Μόσχα, 1824. Σ. 239.

(Bronnikov K.I. Puteshestvie k svyatim mestam, nakhodyaschimsya v Evrope, Azii I Afrike, sovershennoe v 1820 I 1821 godakh. Moskva, 1824).

χρησιμοποιείται, κυρίως, στην ετοιμασία του τσαγιού - Σ.τ.Σ.).¹⁶ Οι Έλληνες της Οδησσοῦ, επίσης, υπήρξαν ιδρυτές αξιόλογων εμπορικών οίκων της Νότιας Ρωσίας, όπως οι εμπορικοί οίκοι των «Ροδοκανάκη», «Μαραζλή», «Γιαννόπουλου», «Μαύρου», «Συνα(ο)δινού», «Ράλλη».¹⁷ Πέραν των ανωτέρω, οι Έλληνες της Οδησσοῦ υπήρξαν ιδιοκτήτες μικρομεσαίων επιχειρήσεων και καταστημάτων, όπως οι Λαζαρίδης και Τσολάκης ιδιοκτήτες κρεοπωλείων, Σαραντίδης ιδιοκτήτης καταστήματος μουσικών οργάνων, μοναδικού για την εποχή του στην επικράτεια της Ρωσίας, Αρώνης οινοποιείου, Πα(ο)ταμιάνος αλυσίδας πολυκαταστημάτων στην Οδησσό, Παππαρήγας και Αφοί Μαρινάκη Παντοπωλείων, Αμπατιέλλος και Φωτιάδης ξενοδοχείων και εστιατορίων, Δουκελής και Τέτερης πολυκαταστημάτων, Αρεοπάτης και Τανάζης ραφείων, Αμπαρζάκης, Κρειάδης, Ελευθεριάδης και Αφοί Κριάρη ζαχαροπλαστείων, Καππίδης και Ζερβάτης-Περάκης βιβλιοπωλείων, Κωνσταντινίδης-Μικρόπουλος υφασματοποιείου, Παπανικολάου εστιατορίου-ζαχαροπλαστείου, Βρυώνης ιδιοκτήτης των ξενοδοχείων «Tsentrlnaya» (=Κεντρικόν) και «Birzha» (=Χρηματιστήριο), Γραικίδης του καφενείου «Θεσσαλία», Σταύρου καταστήματος γουναρικών, Καραζίκης καταστήματος τροφίμων.¹⁸

Ένα καινούριο στάδιο στην ιστορία της Κριμαίας, και της Κερσούντας ειδικότερα, ξεκινά, κατά τους νεότερους χρόνους, στα τέλη του 18ου αι. Το 1771, κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου των ετών 1768-1774, η Κερσούντα καταλαμβάνεται από τα ρωσικά στρατεύματα, ενώ σύμφωνα με την Ειρήνη του Κουτσούκ-Καϊναρτζή (1774) η πόλη παραμένει στην κυριότητα της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Από αυτή τη στιγμή η Οθωμανική Αυτοκρατορία αναγκάζεται να υποχωρήσει από τις διεκδικήσεις της στην περιοχή και από τα δικαιώματα να ορίζει τους ηγεμόνες της Κριμαίας. Τα δικαιώματα αυτά

¹⁶ Κόσμος, 1906. № 452, 204. 1907. № 108, 136. 1910. № 426.

Ελληνικός Αστήρ, 1913. № 8.

Αργοναύτης, 1912. № 14.

Φως, 1909. № 33.

¹⁷ Σκαλκόφσκι Α.Α. Ιστορικο-στατιστική εμπειρία για το εμπορικό και βιομηχανικό δυναμικό της Οδησσοῦ. Οδησσός, 1839. Σ. 73.

(Skalkovsky A.A. Istoriko-statisticheskoy opit o torgovnykh i promishlennykh silakh Odessi. Odessa, 1839. S. 73).

¹⁸ Κόσμος, 1906. № 5. 1907. № 100, 108. 1910. № 432, 437, 443, 448. 1908. № 226. 1909. № 317. 1913. № 505.

Ελληνικός Αστήρ, 1913. № 8, 35.

Αργοναύτης, 1912. № 7, 9.

Ηχώ, 1914. № 11.

μεταβιβάζονται στη ρωσική πλευρά, η οποία διαθέτει στράτευμα στην Κερσούντα, εγκρίνει τους τοπικούς ηγεμόνες και, συχνά, συμβάλλει στην επικράτηση αυτών έναντι των φιλοδοξιών της τουρκικής κυβέρνησης, η οποία επιδιώκει να ξεσηκώσει τους Τατάρους εναντίον της ρωσικής πολιτικής.¹⁹ Τέσσερα χρόνια αργότερα, και συγκεκριμένα το 1778, η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη, κατόπιν αιτημάτων και παραπόνων των κατοίκων των ηγεμονιών της χερσονήσου της Κριμαίας εξαιτίας των δυσβάσταχτων φόρων, που τους επιβάλλουν οι τοπικοί άρχοντες, αποφασίζει ότι η μετακίνηση του πληθυσμού αυτού από την περιοχή θα επιδεινώσει την οικονομική σθεναρότητα της Κριμαίας και θα επιταχύνει την αποσύνδεση, εξασθένηση και σήψη στην ευρύτερη περιοχή. Για το λόγο αυτό λαμβάνει μέτρα για τη μετακίνηση του αρμένικου πληθυσμού της Κριμαίας στο Ναχitseβάν και του ελληνικού στη Μαριούπολη.²⁰

Τα ανωτέρω έχουν ως αποτέλεσμα την οικονομική αποδυνάμωση της Κριμαίας, της οποίας τα έσοδα από την αμπελουργία και τις λοιπές δραστηριότητες και ασχολίες του ορθόδοξου πληθυσμού της συρρικνώνονται.²¹ Το 1784, μετά την εγκατάλειψη της χερσονήσου της Κερσούντας από τους Τατάρους και την ολική προσχώρηση της Κριμαίας στη Ρωσία, ο ελληνικός πληθυσμός επιστρέφει στο Κερτς, ανάμεσα στον οποίο και εκείνοι οι Έλληνες, που κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου του 1768-1774 συνέταξαν το “Αλβανικό Τάγμα”, το οποίο εγκαταστάθηκε στο Ταγκανρόγκ και πολέμησε στο πλευρό της Ρωσίας. Δεν είναι τυχαίο, εξάλλου, το γεγονός ότι η Ρωσία προτείνει στο Αλβανικό Τάγμα να εγκατασταθεί στη χερσόνησο του Κερτς. Σύμφωνα με την Ειρήνη του Κουτσούκ Καϊναρτζή τα φρούρια

¹⁹ Οδηγός της Κριμαίας. Συμφερούπολη, 1925. Σ. 246-267.

(Putevoditel po Krimu. Simferopol, 1925).

²⁰ Κονταράκι Β.Χ. Ολική περιγραφή της Κριμαίας. Τόμος 4. Μέρος 17. Αγία Πετρούπολη, 1875. Σ. 3-4.

(Kondaraki V.K. Universalnoe opisanie Krima. Spb., 1875.).

²¹ Στο ίδιο. Σ. 4.

“Κερτς” και “Γενικαλέ” μεταβιβάζονται στην κυριαρχία του ρωσικού στρατού, γεγονός που επέτρεπε στη Ρωσική Αυτοκρατορία την αξιοποίηση τόσο της Αζοφικής όσο και της Μαύρης Θάλασσας, καθώς και της Χερσονήσου του Κερτς ως σημείου εκκίνησης προς το εσωτερικό της Κριμαίας.²² Για τις “υπηρεσίες, που προσέφεραν οι “Αλβανοί” στους Ρώσους”²³ η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη η Μεγάλη (Β΄) δίνει εντολή να τους παραχωρηθεί γη για εγκατάσταση, καθώς και να συσταθεί στράτευμα, που θα φέρει την ονομασία “Αλβανικό”, και το οποίο υποχρεούται να υπηρετεί σε περίπτωση πολεμικών επιχειρήσεων. Σύμφωνα με το Μανιφέστο του 1774, στους αποικιστές παραχωρήθηκε “πολιτική ελευθερία, ελευθερία θρησκειύματος, απαλλαγή από στρατιωτική υπηρεσία, γη, δικαίωμα εμπορίας, δικαίωμα να ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα, να διαθέτουν εργοστάσια και δουλοπάροικους”.²⁴ Με τον τρόπο αυτό η ρωσική κυβέρνηση δημιουργεί ευνοϊκές προϋποθέσεις για την εγκατάσταση σε μια περιοχή, που πρόσφατα ενσωματώθηκε στην Αυτοκρατορία, ορθόδοξου πληθυσμού καθώς και την ανάπτυξη επιχειρηματικής δραστηριότητας, γεγονός το οποίο αξιοποιούν στο έπακρο οι λαοί που βρίσκουν καταφύγιο στην Κριμαία, μεταξύ των οποίων και οι Έλληνες, τους οποίους ανέκαθεν χαρακτηρίζει επιχειρηματικό δαιμόνιο και δεινότητα.

Μετά το αποικιστικό αυτό κύμα, στην Κερσούντα ξεκινά μία περίοδος ανάπτυξης με ταχύτητα γεωμετρικής προόδου. Αξίζει να σημειωθεί ότι το 1821 στο Κερτς εγκαινιάζεται λιμένας και τελωνειακή υπηρεσία, ενώ η πόλη, με τις γειτονικές περιφέρειες και το φρούριο

²² Μπικόφσκαγια Ν.Β. Οι μέτοικοι του Αρχιπελάγους του 1775 στο Κερτς και το Γενικαλέ. Κερτς, 1994. Σ. 1.

(Bikovskaya N.V. Arkhipelazhskie pereselentsy 1775 goda v Kertsy i Enikale. Kerts, 1994).

²³ Κονταράκι Β.Χ. Ολική περιγραφή της Κριμαίας. Τόμος 4. Μέρος 17. Αγία Πετρούπολη, 1875. Σ. 5-6.

²⁴ Στατιστικός οδηγός του Κυβερνείου της Ταυρίδος. Τόμος 1. Συμφερούπολη, 1915. Σ. 22. Οδηγός ανά την Κριμαία. Οδησός, 1909. Σ. 248.

(Statistichesky spravochnik po Tavricgeskoi gubernii. T. 1. Simferopol, 1915. Putevoditel i spravochnik po Krimu. Odessa, 1909.).

Γενικαλέ αποτελούν τη διοικητική μονάδα “Κυβερνείο του Κερτς-Γενικαλέ”.²⁵ «Η περιοχή, όπου η Κερσούντα σχηματίζει μία μικρή χερσόνησο, είναι φτωχή, άψυχη, σκνή, όλο στέπες, ενώ το οδικό της δίκτυο διόλου ανεπτυγμένο. Η ίδια, όμως, η πόλη είναι πολύ αξιόλογη», - με αυτόν τον τρόπο περιγράφει το Κερτς και την εγγύτερη περιφέρειά του ένας ταξιδιωτικός οδηγός των αρχών του 19ου αι.²⁶ Πράγματι, η οικονομική εξασθένιση της Θεοδοσίας το δεύτερο ήμισυ του 19ου αι. σε σημαντικό βαθμό οφείλεται στην ανάπτυξη της Κερσούντας, καθώς και τη πόλης Μπερντιάνσκ, στις οποίες παραχωρούνται αξιόλογα προνόμια και οι οποίες βρίσκονται εγγύτερα στα παράλια της Αζοφικής.²⁷ Αναμφισβήτητα, καθ’όλη τη διάρκεια του 19ου αι. η Κερσούντα διαδραματίζει σημαντικό ρόλο ως διαμετακομιστικό κέντρο μεταξύ της Αζοφικής και της Μαύρης Θάλασσας.²⁸

Ένα καινούριο στάδιο στην ιστορία της Κριμαίας, και της Κερσούντας ειδικότερα, ξεκινά, κατά τους νεότερους χρόνους, στα τέλη του 18ου αι. Το 1771, κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου των ετών 1768-1774, η Κερσούντα καταλαμβάνεται από τα ρωσικά στρατεύματα, ενώ σύμφωνα με την Ειρήνη του Κουτσούκ-Καϊναρτζή (1774) η πόλη παραμένει στην κυριότητα της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Από αυτή τη στιγμή η Οθωμανική Αυτοκρατορία αναγκάζεται να υποχωρήσει από τις διεκδικήσεις της στην περιοχή και από τα δικαιώματα να ορίζει τους ηγεμόνες της Κριμαίας. Τα δικαιώματα αυτά μεταβιβάζονται στη ρωσική πλευρά, η οποία διαθέτει στράτευμα στην Κερσούντα, εγκρίνει τους τοπικούς ηγεμόνες και, συχνά, συμβάλλει στην

²⁵ Φεντότοφ Π.Μ. Πεντηκονταετία του Αλεξάνδρειου Γυμνασίου της Κερσούντας. Κερτς, 1914. Σ. 86 (Fedotov P.M. Pyatidesyatiletie Kerchenskoj Alexandrovskoj gimnazii. Kerch, 1914.).

²⁶ Μαρκόφσκι Ε.. Οδηγός ανά την Κριμαία. Αγία Πετρούπολη, 1814. Σ. 100. (Markovsky E. Putevoditel po Krimu. Spb., 1814).

²⁷ Κονταράκι Β.Χ. Εις ανάμνησις εκατονταετίας της Κριμαίας. Τ. 1. Μόσχα, 1883. Σ. 40. (Kondaraki V.K. V pamyat stoletiya Krima. Moskva, 1883).

²⁸ Οδηγός ανά τις παράλιους της Μαύρης Θάλασσας. Οδησός, 1897. Σ. 72. (Putevoditel po beregam Chernogo morya. Odessa, 1897).

επικράτηση αυτών έναντι των φιλοδοξιών της τουρκικής κυβέρνησης, η οποία επιδιώκει να ξεσηκώσει τους Τατάρους εναντίον της ρωσικής πολιτικής.²⁹ Τέσσερα χρόνια αργότερα, και συγκεκριμένα το 1778, η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη, κατόπιν αιτημάτων και παραπόνων των κατοίκων των ηγεμονιών της χερσονήσου της Κριμαίας εξαιτίας των δυσβάσταχτων φόρων, που τους επιβάλλουν οι τοπικοί άρχοντες, αποφασίζει ότι η μετακίνηση του πληθυσμού αυτού από την περιοχή θα επιδεινώσει την οικονομική σθεναρότητα της Κριμαίας και θα επιταχύνει την αποσύνδεση, εξασθένηση και σήψη στην ευρύτερη περιοχή. Για το λόγο αυτό λαμβάνει μέτρα για τη μετακίνηση του αρμένικου πληθυσμού της Κριμαίας στο Ναχitseβάν και του ελληνικού στη Μαριούπολη.³⁰

Τα ανωτέρω έχουν ως αποτέλεσμα την οικονομική αποδυνάμωση της Κριμαίας, της οποίας τα έσοδα από την αμπελουργία και τις λοιπές δραστηριότητες και ασχολίες του ορθόδοξου πληθυσμού της συρρικνώνονται.³¹ Το 1784, μετά την εγκατάλειψη της χερσονήσου της Κερσούντας από τους Τατάρους και την ολική προσχώρηση της Κριμαίας στη Ρωσία, ο ελληνικός πληθυσμός επιστρέφει στο Κερτς, ανάμεσα στον οποίο και εκείνοι οι Έλληνες, που κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου του 1768-1774 συνέταξαν το “Αλβανικό Τάγμα”, το οποίο εγκαταστάθηκε στο Ταγκανρόγκ και πολέμησε στο πλευρό της Ρωσίας. Δεν είναι τυχαίο, εξάλλου, το γεγονός ότι η Ρωσία προτείνει στο Αλβανικό Τάγμα να εγκατασταθεί στη χερσόνησο του Κερτς. Σύμφωνα με την Ειρήνη του Κουτσούκ Καϊναρτζή τα φρούρια “Κερτς” και “Γενικαλέ” μεταβιβάζονται στην κυριαρχία του ρωσικού στρατού, γεγονός που επέτρεπε στη Ρωσική Αυτοκρατορία την

²⁹ Οδηγός της Κριμαίας. Συμφερούπολη, 1925. Σ. 246-267.

(Putevoditel po Krimu. Simferopol, 1925).

³⁰ Κονταράκι Β.Χ. Ολική περιγραφή της Κριμαίας. Τόμος 4. Μέρος 17. Αγία Πετρούπολη, 1875. Σ. 3-4.

(Kondaraki V.K. Universalnoe opisaniie Krima. Spb., 1875.).

³¹ Στο ίδιο. Σ. 4.

αξιοποίηση τόσο της Αζοφικής όσο και της Μαύρης Θάλασσας, καθώς και της Χερσονήσου του Κερτς ως σημείου εκκίνησης προς το εσωτερικό της Κριμαίας.³² Για τις “υπηρεσίες, που προσέφεραν οι “Αλβανοί” στους Ρώσους”³³ η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη η Μεγάλη (Β΄) δίνει εντολή να τους παραχωρηθεί γη για εγκατάσταση, καθώς και να συσταθεί στράτευμα, που θα φέρει την ονομασία “Αλβανικό”, και το οποίο υποχρεούται να υπηρετεί σε περίπτωση πολεμικών επιχειρήσεων. Σύμφωνα με το Μανιφέστο του 1774, στους αποικιστές παραχωρήθηκε “πολιτική ελευθερία, ελευθερία θρησκειύματος, απαλλαγή από στρατιωτική υπηρεσία, γη, δικαίωμα εμπορίας, δικαίωμα να ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα, να διαθέτουν εργοστάσια και δουλοπάροικους”.³⁴ Με τον τρόπο αυτό η ρωσική κυβέρνηση δημιουργεί ευνοϊκές προϋποθέσεις για την εγκατάσταση σε μια περιοχή, που πρόσφατα ενσωματώθηκε στην Αυτοκρατορία, ορθόδοξου πληθυσμού καθώς και την ανάπτυξη επιχειρηματικής δραστηριότητας, γεγονός το οποίο αξιοποιούν στο έπακρο οι λαοί που βρίσκουν καταφύγιο στην Κριμαία, μεταξύ των οποίων και οι Έλληνες, τους οποίους ανέκαθεν χαρακτηρίζει επιχειρηματικό δαιμόνιο και δεινότητα.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι στη Νότια Ρωσία ιδίως δημιουργούνται οι ευνοϊκές συνθήκες για την διεξαγωγή και ανάπτυξη επιχειρηματικής δραστηριότητας – αποτέλεσμα της προστατευτικής πολιτικής της Ρωσίας, σε συνδυασμό πάντα με την ταύτιση των συμφερόντων τη δεδομένη χρονική στιγμή - που επέτρεψαν στον ελληνικό πληθυσμό να αξιοποιήσει στο έπακρο τις δυνατότητές του και να εξαντλήσει το ασίγαστο δυναμικό

³² Μπικόφσκαγια Ν.Β. Οι μέτοικοι του Αρχιεπαύγου του 1775 στο Κερτς και το Γενικαλέ. Κερτς, 1994. Σ. 1.

(Bikovskaya N.V. Arkhipelazhskie pereselentsy 1775 goda v Kertsy i Enikale. Kerts, 1994).

³³ Κονταράκι Β.Χ. Ολική περιγραφή της Κριμαίας. Τόμος 4. Μέρος 17. Αγία Πετρούπολη, 1875. Σ. 5-6.

³⁴ Στατιστικός οδηγός του Κυβερνείου της Ταυρίδος. Τόμος 1. Συμφερούπολη, 1915. Σ. 22. Οδηγός ανά την Κριμαία. Οδησός, 1909. Σ. 248.

(Statisticheskyy spravochnik po Tavricgeskoi gubernii. T. 1. Simferopol, 1915. Putevoditel i spravochnik po Krimu. Odessa, 1909.).

του. Το επιχειρηματικό δαιμόνιο του Έλληνα, ο οποίος συχνά κατέφευγε στο ψεύδος και την απάτη, απαθανατίζονται στο φολκλόρ της ευρύτερης περιοχής της Νότιας Ρωσίας. Μία, λοιπόν, παροιμία του 19ου αι. διατυπώνεται ως εξής: “Ένας οποιοσδήποτε άνδρας μπορεί να εξαπατηθεί από έναν Τσιγγάνο, ο Τσιγγάνος μπορεί και αυτός να εξαπατηθεί από έναν Εβραίο, ο Εβραίος, με τη σειρά του, από έναν Αρμένιο, ο Αρμένιος από Έλληνα, ο δε Έλληνας μόνο από τον ίδιο το Διάβολο και αυτό σε περίπτωση που κάτι τέτοιο του το επιτρέψει ο ίδιος ο Θεός”.³⁵

Σε αυτό το σημείο θα επιθυμούσα να αναφέρω ένα παράδειγμα από τη δράση της ελληνικής κοινότητας της Οδησού, με επικεφαλής τον γνωστό έμπορα της εποχής Θεόδωρο Ροδοκανάκη, η οποία, κατά τη διάρκεια της επανάστασης στην Κρήτη της περιόδου 1866-1869, δημιούργησε μία επιτροπή αλληλεγγύης προς τη Μεγαλόνησο, διεξήγαγε εράνους και, με την αρωγή και σύμπραξη της ρωσικής κυβέρνησης, συγκέντρωνε κεφάλαια για την ενίσχυση του αγώνα των Κρητικών. Ο δε Θεόδωρος Ροδοκανάκης, με δικά του πλοία, μετέφερε ανιδιοτελώς στη Μεγαλόνησο επισιτιστική βοήθεια. Επιτροπές αλληλεγγύης, μάλιστα, λειτούργησαν σε αρκετές πόλεις της Ρωσίας. Σε αυτές μετείχαν όχι μόνο Έλληνες αλλά και Φιλέλληνες, μεταξύ των οποίων ο γνωστός Ρώσος ζωγράφος Αϊβαζόφσκι, ο οποίος δημοπράτησε μερικούς πίνακές του και τα έσοδα τα διοχέτευσε στον αγώνα της Κρήτης για την ανεξαρτησία της.³⁶

³⁵ Λεόνωφ Ο.Π., Λεόνωφ Γ.Α. Οι Έλληνες και η οικονομική ανάπτυξη της Ουκρανίας στα τέλη του 19ου- αρχές 20ου αι. – Ντονμπάς και Αζοφική: Προβλήματα κοινωνική, εθνικής και πνευματικής ανάπτυξης. Πρακτικά του Διεθνούς Συνεδρίου Επιστημονικού και Πρακτικού χαρακτήρα. Μαριούπολη, 1993. Σ. 126.

(Leonov O.P., Leonov G.L. Greki i ekonomicheskoye razvitie Ukraini v kontse XIX – nachale XX v. – Donbas i Priazovye: Problemi sotsialnogo, natsionalnogo i dukhovnogo razvitiya. Tezisi dokladov ,ezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferentsii. Mariupol, 1993).

³⁶ Ορα: Σενκέβιτς Ι.Γ..Η Ρωσία και η Επανάσταση της Κρήτης 1866-1869. Μόσχα, 1970. Σελ. 87.

Κατόπιν πρωτοβουλίας του Προέδρου της Επιτροπής Αλληλεγγύης προς τους κατοίκους της Κρήτης Θ. Ροδοκανάκη, στις 10 Ιουνίου 1868 πραγματοποιείται εκδήλωση, στην οποία συμμετέχουν μέλη της ρωσικής και ελληνικής κοινωνίας του τόπου. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου της Οδησού, η συνάντηση διεξήχθη σε ιδιαίτερα ζεστή και αδελφική ατμόσφαιρα. Ακούγονται προπόσεις για τη νίκη του ελληνικού λαού, για το ρωσικό λαό, τον πρόεδρο της Επιτροπής, ενώ ασταμάτητα ηχούν στον αέρα το ρωσικό «ουρά» και το ελληνικό «ζήτω», τα οποία συγχωνεύονται σε μία «ασίγαστη οχλοβοή».³⁷

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η διαθήκη του Θ. Ροδοκανάκη, η οποία συντάσσεται στις 15 Σεπτεμβρίου 1872, δηλαδή δέκα χρόνια πριν το θάνατό του, στην ελληνική γλώσσα, γεγονός που, για πολλοστή φορά, πιστοποιεί το ευνοϊκό κλίμα και συνθήκες διαβίωσης και δραστηριότητας της ελληνικής κοινότητας στη Νότια Ρωσία, δεδομένου ότι της παρέχεται η δυνατότητα, όχι μόνο να λαμβάνει ελληνική παιδεία, να εκδίδει εφημερίδες και περιοδικά στην ελληνική, να παρακολουθεί τη Θεία Λειτουργία σε ελληνική Εκκλησία, να ομιλεί τη μητρική της γλώσσα, αλλά και να συντάσσει επίσημα νομικά κείμενα στην ελληνική, στα οποία εξασφαλίζεται η ίδια νομική ισχύς με αντίστοιχα δικαιολογητικά και έγγραφα στη ρωσική γλώσσα.³⁸

Άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα δραστήριας ομογενειακής κοινότητας του εξωτερικού είναι αυτή της Κερσουντας (αρχαίο Ποντικάπαιον, Ανατολική Κριμαία), εξέχοντες εκπρόσωποι της οποίας αποτελούσαν τα μέλη της οικογένειας ιδιοκτητών μεγάλου καπνεργοστασίου «Μεσαξούδη». Αρκετά στοιχεία για την ταυτότητα της οικογένειας και την εθνική της συνείδηση αντλούμε από τη η διαθήκη του μεγαλύτερου γιου της οικογένειας Γρηγορίου, ο οποίος απεδέμησε

³⁷ Στο ίδιο. 1867. № 128.

³⁸ GAOO. F.188. O.1. D.4. L.4.

στις 01.12.1915.³⁹ Σύμφωνα με το περιεχόμενο της διαθήκης, ο Γρηγόριος Μεσαξούδης κληροδοτεί το 7,5% της περιουσίας του σε 11 ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χερσονήσου της Κριμαίας, ενώ το 20% το κληροδοτεί στο Βασίλειο της Ελλάδος και, συγκεκριμένα, το 10% προορίζεται για κατασκευή, στην Ελλάδα, σχολών, που θα φέρουν το όνομά του, ενώ το υπόλοιπο 10% προορίζεται σε υποτροφίες για σπουδαστές των κατώτερων, μεσαίων και ανώτατων εκπαιδευτικών βαθμίδων.⁴⁰ Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο που ο εκπρόσωπος αυτός της ελληνικής ομογένειας, μεγαλωμένος και γαλουχημένος σε μία αδερφή προς την Ελλάδα χώρα, στη Ρωσική Αυτοκρατορία, παρά το ότι όλη η ζωή και δραστηριότητά του ήταν προσανατολισμένη στην ευημερία της χώρας αυτής, η οποία, ουσιαστικά αποτέλεσε την πατρίδα του, δεν ξεχνά ποτέ την ιστορική του πατρίδα, την πατρίδα των προγόνων του, τις ρίζες του, την Ελλάδα και, λίγο πριν το θάνατό του, της αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του, επιθυμώντας, αφ' ενός, την ανάπτυξη των γραμμάτων στην ιστορική του πατρίδα, αλλά και, αφ' ετέρου, τη μετά θάνατον μνημόνευσή του σε αυτή.

Οι τακτικές επαφές ανάμεσα στους Έλληνες και τους Ρώσους έχουν ως επακόλουθο ορισμένη πολιτιστική επίδραση της Ρωσίας στην Ελλάδα. Η παραμονή, για παράδειγμα, του ρωσικού στόλου στον Πόρο, όπου τα πρώτα χρόνια μετά την επανάσταση εγκαθίσταται η ρωσική ναυτική βάση, ο γνωστός μέχρι και σήμερα ρωσικός Ναύσταθμος, σε ορισμένο βαθμό επηρεάζουν τον καθημερινό βίο και τρόπο ζωής των κατοίκων του νησιού. Καταγράφοντας τις εντυπώσεις του από την επίσκεψή του στο νησί, ο Μπαζίλη αναφέρει:

³⁹ ΤΓΑΚ. Φ. 376. Ορ. 5. Δ. 11921. Λ. 258.

⁴⁰ Ibidem.

«Μπορεί να θεωρηθεί ότι ο Πόρος είναι ρωσική πόλη, ενώ τα παράλια του Μοριά ανεπτυγμένη ρωσική επαρχία. Όλοι, σχεδόν, οι κάτοικοι καταλαβαίνουν τη γλώσσα μας, ενώ αρκετοί νέοι Ποριώτες μιλούν ελεύθερα τη ρωσική. Οι φιλικές τους σχέσεις με τους ναύτες μας άρχισαν από εκείνη ακριβώς την ημέρα, όταν οι πρώτοι Ρώσοι, που πάτησαν το πόδι τους στο νησί, αντί να μακρηγορούν, έβγαζαν την τραγιάσκα τους και, κάνοντας το σταυρό τους, έλεγαν: «ο Έλληνας είναι χριστιανός, ο Ρώσος είναι χριστιανός» και φιλικά αγκαλιάζονταν ως ποίμνιο της ίδιας εκκλησίας, ενώ το κύπελλο με το κρασί επισφράγιζε την αδερφική τους ένωση.»⁴¹

Χαρακτηριστικό παραμένει το γεγονός, ότι οι Ρώσοι περιηγητές αντιμετωπίζουν τους δεσμούς της ορθοδοξίας ως το θεμέλιο λίθο της φιλίας των δύο λαών. Ο Μπαζίλη, μάλιστα, αναφέρει, ότι η παραμονή του ρωσικού στόλου στον Πόρο, σε σημαντικό βαθμό, συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη του τόπου, βελτιώνοντας «την κατάσταση της πόλης απ'όλας τας απόψεις».⁴² Η πολιτιστική επίδραση της Ρωσίας είναι αισθητή και σε άλλα σημεία της Ελλάδας. Περιγράφοντας την ανώτερη κοινωνία της Σύρας ο Μπαζίλη αναφέρει «πόσο ευχάριστο είναι να ακούς τις κοπέλλες της υψηλής κοινωνίας, που φοίτησαν στο Ινστιτούτο της Οδησού, να μιλούν τη ρωσική».⁴³

Οι περιηγητές υπογραμμίζουν, επίσης, ότι τα πρώτα χρόνια μετά την επανάσταση οι Έλληνες, ακόμη και αυτοί που προέρχονται από τα κατώτερα εισοδηματικά και κοινωνικά στρώματα, εκφράζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη Ρωσία, αν και πολλές φορές εκδηλώνουν την αφέλειά τους αναφορικά με το πώς φαντάζονταν την ορεινή αυτή χώρα. Ο

⁴¹ Μπαζίλη Κ.Μ. Το Αρχιπέλαγος και η Ελλάδα τα έτη 1830-1831. Μέρος 1. Αγία Πετρούπολη, 1834. Σ. 79.

⁴² Στο ίδιο. Σ. 82.

⁴³ Στο ίδιο. Σ. 28.

Ορλώφ-Νταβίντωφ γράφει, ότι κατά την παραμονή του στην Ανδρίτσαινα (Αρκαδία), πλήθος περιέργων κατοίκων συγκεντρώθηκε για να δει τον Ρώσο επισκέπτη «και με ρωτούσαν για τη Ρωσία διάφορα, για παράδειγμα εάν γεννιούνται στη χώρα μας δικέφαλοι αετοί».⁴⁴

Ο ίδιος συνεχίζει

*«η σφραγίδα με το δικέφαλο αετό στο διαβατήριό μου, μού εξασφάλισε κάθε σεβασμό από πλευράς τοπικής διοίκησης στο Ναύπλιο, η οποία ανέθεσε σε έναν υπάλληλο να προετοιμάσει όλες τις λεπτομέρειες της περαιτέρω περιήγησής μου».*⁴⁵ *Ρώσος περιηγητής Ορλώφ-Νταβίντωφ, περιηγηθείσας την Ελλάδα το 1835,*

Μπορεί, επίσης, να γίνει λόγος και για αρκετά ισχυρή πολιτική επιρροή της Ρωσίας στις εσωτερικές υποθέσεις της Ελλάδος την εν λόγω περίοδο. Οι Ρώσοι περιηγητές αναφέρουν, ότι κατά τη λήψη κάποιας απόφασης, όχι, απαραίτητα, σε ανώτερο πολιτικό επίπεδο, οι Έλληνες λειτουργούν και σκέφτονται υπολογίζοντας την αντίδραση και τη στάση της Ρωσίας. Ο Μπαζίλη, για παράδειγμα, γράφει ότι, κατά τη διάρκεια αντικυβερνητικής εξέγερσης στον Πόρο, ένας Έλληνας αξιωματικός του τακτικού στρατού, ευρισκόμενος επάνω στο ρωσικό πλοίο, «εξηγώντας μας τα δρώμενα με την απλή διάλεκτο των αισθημάτων, ικέτευε το Ναύαρχό μας να μην αποκομίζει αρνητικά συμπεράσματα για το σύνολο του ελληνικού λαού από το παράδειγμα των εξεγερθέντων και συνέχιζε: «τι θα πουν στη Ρωσία?»».⁴⁶ Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια η ρωσική επιρροή εν μέρει περιορίζεται, εξακολουθεί, ωστόσο, να παραμένει αρκετά ισχυρή. Ο ρόλος του ρωσικού κόμματος, το οποίο αποτελείται από οπαδούς που ως κύριο γνώμονα προσανατολισμού

⁴⁴ Ορλώφ-Νταβίντωφ Β. Ταξιδιωτικές σημειώσεις. Μέρος 1. Αγία Πετρούπολη, 1839. Σ. 58.

⁴⁵ Ορλώφ-Νταβίντωφ Β. Ταξιδιωτικές σημειώσεις. Μέρος 1. Αγία Πετρούπολη, 1839. Σ. 58.

⁴⁶ Μπαζίλη Κ.Μ. Το Αρχιπέλαγος και η Ελλάδα τα έτη 1830-1831. Μέρος 2. Αγία Πετρούπολη, 1834. Σ. 84.

θεωρούν τη Ρωσία, ισχυροποιείται το δεύτερο ήμισυ της δεκαετίας 1830 και αποτελεί καθοριστικό παράγοντα στη διαμόρφωση της πολιτικής του Όθωνα.⁴⁷ Χαρακτηριστικό, εξάλλου, παραμένει το γεγονός, ότι, ακόμη και όταν η επιρροή του ρωσικού κόμματος συρρικνώνεται στις αρχές της δεκαετίας 1840, πολιτικοί κύκλοι της Ελλάδος δεν προβαίνουν στη λήψη αποφάσεων χωρίς την προκαταρκτική έγκριση της Ρωσίας. Ο Ρώσος διπλωμάτης Σ.Ν. περιγράφει, ότι κατά την επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την ψήφιση Συντάγματος, οι εξεγερμένοι, με επικεφαλής το Δημήτριο Καλλέργη, “δεν επιθυμούσαν να δράσουν χωρίς να είναι εκ των προτέρων πεπεισμένοι ότι χαίρουν της σύμφωνης γνώμης και έγκρισης της Ρωσίας”. Παράλληλα ο Ρώσος διπλωμάτης τονίζει, ότι ο Καλλέργης, έχοντας αμφιβολίες σχετικά με την υποστήριξη της Ρωσίας, προέβη στο εξής τέχνασμα:

«Τη νύχτα της 3ης Σεπτεμβρίου (1843) οι συνωμότες, περπατώντας στους δρόμους της Αθήνας, συγκεντρώθηκαν έξω από το σπίτι του Ρώσου Επιτετραμμένου (Πρέσβυ), κατά τη διάρκεια δεξίωσης που ελάμβανε χώρα εκείνο το βράδυ, και έστειλαν τον επικεφαλής τους μέσα για να ρωτήσει τη γνώμη του Πρέσβυ σχετικά με το εγχείρημά τους. Ο Καλλέργης μπήκε στην αίθουσα, περιφέρθηκε μερικά λεπτά ανάμεσα στους επισκέπτες, δεν αντάλλαξε ούτε μία λέξη με τον οικοδεσπότη, ο οποίος έπαιζε χαρτιά, και επιστρέφοντας στους συντρόφους του τους είπε, πονηρά, δήθεν εξ ονόματος του Ρώσου πρέσβυ, το μοιραίο “ναι”. Την επόμενη ημέρα ο κ. Κατακάζης (ο τότε Επιτετραμμένος μας), για να αποφύγει την αιματοχυσία και να προλάβει την περαιτέρω διόγκωση της επανάστασης, η οποία

⁴⁷ Περισσότερα για το ρωσικό κόμμα όρα: Μισουρέβιτς Ο.Ε. Η διαμόρφωση του εθνικού κράτους στην Ελλάδα: «το Ρωσικό κόμμα» την περίοδο 1837-1844. Μόσχα, 1997. (Misyurevich O.E. Stanovleniye natsionalnogo gosudarstva v Gretsii: «Russkaya partiya» v 1837-1844 godakh. Moskva, 1997).

απειλούσε να εξαπλωθεί και να καταλύσει το Βασιλιά Όθωνα από το θρόνο του, ήταν αναγκασμένος, θέλοντας και μη, μαζί με τους λοιπούς αντιπροσώπους ξένων κρατών, να αναγνωρίσει την επανάσταση.»⁴⁸

Αγαπητοί συνάδελφοι, Αγαπητοί φίλοι!

Από το 2014, από την επιστροφή της Ταυρίδας μας στο γενέθλιο λιμάνι της, το Κ.Ε.Π. λαμβάνει σε τακτική βάση προσκλήσεις να μετάσχει στην πολιτιστική, εκπαιδευτική, διαφωτιστική ζωή της χερσονήσου και στην αλληλεπίδραση και σύμπραξη των δύο κόσμων μας, του ελληνικού και ρωσικού κόσμου στο ιερή και ιστορική Γη της Ταυρίδας, η οποία αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο στην πνευματική και πολιτισμική-ιστορική κοινότητά μας.

- ✓ Μεταξύ 8 και 11 Ιουνίου 2014 Η Διευθύντρια του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου **Θεοδώρα Γιαννίτση** συμμετείχε στο **Διεθνές Επιστημονικό και Πρακτικό Συνέδριο «Ismail Gasprinsky* and Modern Cultural Dialogue»**, που πραγματοποιήθηκε στην Κριμαία, στην πόλη της Σεβαστούπολης. Το συνέδριο διοργανώθηκε από την Ακαδημία Εργασίας και Κοινωνικών Σχέσεων με τη βοήθεια του Ιδρύματος Russkiy Mir.

Συμμετοχή του διευθυντή του GKC στο επιστημονικό συνέδριο στην Κριμαία "Ismail Gasprinsky * και ο σύγχρονος πολιτισμικός διάλογος" - συνάντηση με την ελληνική διασπορά . 8-11 Ιουνίου 2014

⁴⁸ Σ.Ν. Επιστολές για την Ελλάδα ... Σ. 86.

- ✓ Παροχή ενημέρωσης και οργανωτικής υποστήριξης για τη συμμετοχή εκπαιδευτικών της ελληνικής γλώσσας από τη Μόσχα (ΓΚΚ) και την Κριμαία στο πρόγραμμα προηγμένης κατάρτισης εκπαιδευτικών της ελληνικής γλώσσας στη Θεσσαλονίκη από 31 Ιουλίου έως 12 Αυγούστου 2014 (υπό την αιγίδα του Ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών).
- ✓ **Στρογγυλή τράπεζα «Ρωσία και Ελλάδα: προοπτικές ανθρωπιστικής συνεργασίας», που διοργάνωσε η Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Δημοκρατίας της Κριμαίας υπό τον Πρόεδρο της Ρωσικής Ομοσπονδίας και η DTP «FILIA» - η Εταιρεία Φιλίας Ρωσίας-Ελλάδας-Κύπρου, 27 Μαρτίου 2015.**

✓ Έκθεση "Σεβαστούπολη-Πόλη της Ρωσικής Δόξας". Η έκθεση πραγματοποιείται με την ευλογία του Μητροπολίτη Συμφερουπόλεως και Κριμαίας Λαζάρου, με την υποστήριξη του Τμήματος Πολιτισμού της Μόσχας και με την ενημερωτική υποστήριξη του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου (ΓΠΚ). Διοργανωτής της έκθεσης είναι ο εθελοντικός σύλλογος καλλιτεχνών και κριτικών τέχνης «ART-Laboratory», Φεοδοσία, 3-10 Μαΐου 2015.

- **Η «ΑΝΤΙΓΟΝΗ» μας στην Κριμαία, στην Ταυρίδα γη. 7 Ιουνίου 2015**

Η παράσταση περιόδευσε με μεγάλη επιτυχία το καλοκαίρι του 2014 στην Ελλάδα, ενώ τον Ιούνιο του 2015 συμμετείχε στο XVII Διεθνές Φεστιβάλ του αρχαίου θεάτρου « **Bosporan Agons** » στο Kerch (Κριμαία). Μετά από πρόσκληση των διοργανωτών του XVII Διεθνούς Φεστιβάλ «Bosporan Agons» δείξαμε την «Αντιγόνη» μας την Κυριακή 7 Ιουνίου 2015. στο αρχαίο, αρχαιοελληνικό Πρυτάνειο του 4ου αι. ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ. Panttkapeya (Κερτς). Η κριτική επιτροπή περιλαμβάνει μεγάλους δεξιοτέχνες της σοβιετικής και ρωσικής τέχνης, Ρώσους και τιμημένες πολιτιστικές προσωπικότητες όπως οι Vasily Lanovoy, Vladimir Korenev, Alexander Goloborodko, Aristarkh Livanov, Svetlana Shershneva, Alevtina Konstantinova, Oksana Kolesnikova, Svetlana Akimenko, Konstantin Frolov, Galinako Mik. -Petrovskaya, Larisa Alexandrova, Evgeny Voskresensky.

Στον ερμηνευτή του κύριου ρόλου, τον πρωταγωνιστή μας, τιμημένο καλλιτέχνη της Ρωσίας **Ευκλείδη Κουρτζίδα**, τιμήθηκε με το βραβείο ανδρικού ρόλου, για την ερμηνεία του «Κρέοντα, Βασιλιά της Θήβας».

✓ Συμμετοχή της διευθύντριας του GCC - Teodora Yannitsa στο Δεύτερο Διεθνές Οικονομικό Φόρουμ στη Γιάλτα της Κριμαίας. 14 Απριλίου 2016_Ομιλία με την αναφορά «Οι Έλληνες στην ιστορία της Κριμαίας».

✓ Συμμετοχή του GCC στο Bosphorus Agony-Pantikapeum Festival, Ημέρα Ελληνορωσικής Φιλίας, Ιούνιος 2016.

✓ Συμμετοχή του GCC στο XVII I Διεθνές Φεστιβάλ "Bosphorus Agons",

Panticapaeum, Ημέρα Ελληνορωσικής Φιλίας, Ιούνιος 2016.

Το Θεατρικό Εργαστήρι του GKC (καλλιτεχνικός διευθυντής G.V. Chervinsky) παρουσίασε το έργο «Ορέστ» βασισμένο στο έργο του μεγάλου Έλληνα ποιητή του 20ου αιώνα, βραβευμένου με το Βραβείο Λένιν, Γιάννη Ρίτσου, σε ερμηνεία του ηθοποιού του θεάτρου της Μόσχας. Studio-69" Vladimir Sechkin, ο οποίος κέρδισε ένα ειδικό βραβείο της κριτικής επιτροπής για το οποίο τον συγχαίρουμε θερμά. Στα εγκαίνια του φεστιβάλ αφαιρέθηκαν οι σημαίες της Ελλάδας και της Ρωσίας ως ένδειξη της χρονιάς φιλίας!

✓ Λήξη Φεστιβάλ 10 Ιουνίου 2016 στο αρχαίο, αρχαιοελληνικό Πρυτανείο του 4ου αι. ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ. αφιερώθηκε στην ελληνορωσική φιλία. Μετά από πρόσκληση των διοργανωτών του Φεστιβάλ, η διευθύντρια του ΓΚΚ, ιστορικός και ηθοποιός Θεοδώρα Γιαννίτση παρουσίασε ένα ειδικό πρόγραμμα, με μονολόγους της *Αντιγόνης*, σε συνδυασμό με μια παρουσίαση σε κοινές σελίδες της ιστορίας δύο λαών που είναι στενά στο πνεύμα. , στη νοοτροπία, Ρώσοι και Έλληνες, προσελκύοντας, παράλληλα, πολύχρωμα αποσπάσματα από αναμνήσεις Ρώσους ταξιδιώτες στον ελληνικό κόσμο.

Το ελληνικό πρόγραμμα διανθίστηκε με την παράσταση του υπέροχου ελληνικού μουσικού συνόλου «ΜΟΣΑΪΚΟ», το οποίο, υπό τη μόνιμη ηγεσία της Όλγας Ιβάνοβνα Βερένιτς-Αργυροπούλου, πετυχαίνει την υψηλότερη δεξιοτεχνία και δεξιοτεχνία, την αυθεντικότητα στον τρόπο εκτέλεσης και το αληθινά ελληνικό ρεπερτόριό τους. αναπληρώνεται συνεχώς, κάτι που είναι ιδιαίτερα ευχάριστο και άξιο κάθε επαίνου. .

Σκηνοθεσία της τραγωδίας του Ευριπίδη "ΟΙ ΤΡΟΙΑΝΚΕΣ" .

Ένα άλλο έργο, που ονειρευόμασταν εδώ και πολύ καιρό και τόσο καιρό και με ευλάβεια το πήγαμε, ενσαρκώνεται στη ζωή.

15 και 17 Μαρτίου 2017 Στη σκηνή του Κρατικού Ακαδημαϊκού Μουσικού Θεάτρου της Δημοκρατίας της Κριμαίας, πραγματοποιήθηκαν οι παραστάσεις πρεμιέρας του πιο δυνατού, αξεπέραστου σε ισχύ αντιπολεμικού έργου όλων των εποχών, του έργου του Ευριπίδη . «ΤΡΟΙΑΝΚΕΣ».

Έχοντας καταβάλει εντατικές και συνεπείς προσπάθειες για περισσότερα από δύο (2) χρόνια προκειμένου να υλοποιηθεί το έργο της κλασικής παράστασης της τραγωδίας του Ευριπίδη «ΟΙ ΤΡΟΙΑΝΚΕΣ», δεν μπορούμε παρά να χαιρόμαστε και να είμαστε περήφανοι που το έργο με το ισχυρότερο αντι-πολεμικό μήνυμα ανεβάζεται, με τη συμμετοχή της ελληνικής ομάδας, στις Ταυρίδες, τη γη που κατοικούσαν οι πρόγονοί μας ήδη από τον 7ο αιώνα π.Χ. Αυτή είναι η αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας και δικαιοσύνης.

Πιστεύουμε ειλικρινά ότι είμαστε πολύ τυχεροί. Το έργο χαίρει της επίσημης υποστήριξης της κυβέρνησης της Κριμαίας και κατέστη δυνατό να συμμετάσχει με την ομάδα του ο κορυφαίος Έλληνας σκηνοθέτης, πραγματικός δεξιοτέχνης του είδους, ο **Άγγελος Σιδεράτος** , οπαδός της κλασικής ερμηνείας, που τόσο λείπει σήμερα, η οποία είναι τόσο επίκαιρο και υπαγορευμένο στην εποχή μας από την ανάγκη διατήρησης της ιστορικής συνέχειας, της αυθεντικότητας, της παράδοσης, της αλήθειας. Μουσική - **Νίκος Ξαντούλης**.

Ως θεατής στην πρεμιέρα στις 17 Μαρτίου 2017. και ο καλός μας φίλος, αντιπρόεδρος της κυβέρνησης της Κριμαίας, Πρόεδρος του Συνδέσμου Πολιτιστικής και Επιχειρηματικής Συνεργασίας και Φιλίας με τους Λαούς Ελλάδας και Κύπρου «Φίλια» **Γκεόργκι Λβόβιτς Μουράντοφ** , που δεν κρύβει το σοκ του από την προσέγγιση του σκηνοθέτη, από παραλληλισμούς με ο σύγχρονος κόσμος, με το σήμερα, από ερμηνευτές μετενσάρκωσης, από τη συναισθηματική δύναμη που τον κυρίευσε, όπως όλο το κοινό, μεταξύ των οποίων υπάρχουν πολλοί συμπατριώτες μας, εκπρόσωποι της ελληνικής διασποράς από όλες τις περιοχές της Ταυριδικής Χερσονήσου.

- ✓ Εμφάνιση στη Μόσχα 12 Μαρτίου 2018 και Συμμετοχή στο XV Διεθνές Φεστιβάλ Εθνικών Θεάτρων "Μόσχα - Η Πόλη της Ειρήνης"

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

«ΤΡΟΙΑΝΚΕΣ» του *Ευριπίδη* GRAND PRIX ΤΟΥ XV ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΘΝΙΚΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ «ΜΟΣΧΑ - Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ», 3 Ιουνίου 2018., Θέατρο Μόσχας «Romen»

- ✓ Συμμετοχή της διευθύντριας του ΓΣΚ Θεοδώρας Γιαννίτση στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 9 Ιουνίου 2018. στο στρογγυλό τραπέζι

«Η επιρροή του ελληνικού πολιτισμού και πολιτισμού στην ιστορική μοίρα της Κριμαίας» που διοργανώθηκε από το Κρατικό Αυτόνομο Ίδρυμα «Επιχειρηματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Δημοκρατίας της Κριμαίας» στο πλαίσιο του XX φεστιβάλ «Bosporan Agons»

- ✓ ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
«ΙΠΠΟΛΙΤΟΥΣ» *Ευριπίδης*

ΕΙΔΙΚΟΣ. ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

XX ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ " BOSPORUS AGONS "

Για άλλη μια φορά, βυθιστήκαμε στην ιερή αύρα της ευλογημένης γης Ταυρίδας, συμμετέχοντας φέτος στο XX Διεθνές Φεστιβάλ Αρχαίας Τέχνης "Bosporan Agons", που έλαβε χώρα από τις 8 Ιουνίου έως τις 13 Ιουνίου 2018 στο αρχαίο Panticapaeum, που ιδρύθηκε από τον Έλληνα, οι πρόγονοί μας, στα τέλη του VII π.Χ., στο σύγχρονο Κερτς, στην αρχαιότερη πόλη της Ρωσίας. Αυτή τη φορά πήραμε μέρος με την παράστασή μας « **ΙΠΠΟΛΥΤΟ** » του *Ευριπίδη*, που ανέβηκε από τον **Konstantin Rekhtin**, Επίτιμο Εργάτη Τέχνης της Περιφέρειας Ομσκ, μέλος του Συμβουλίου Πολιτισμού και Τέχνης υπό τον Πρόεδρο της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Η παράστασή μας «ΙΠΠΟΛΙΤ», προβλήθηκε στο κοινό στις 12 Ιουνίου φέτος στο πλαίσιο του Φεστιβάλ. στο Κέντρο Παιδικής και Νεανικής Δημιουργικότητας προκάλεσε γνήσια χαρά στο κοινό και την κριτική επιτροπή. Κάθε φορά, οι δεξιότητες των καλλιτεχνών ακονίζονται, βυθίζονται βαθύτερα στους χαρακτήρες τους και υπάρχουμε πιο αρμονικά στις συνθήκες που προσφέρονται, παρουσιάζοντας στον θεατή τις υποσχέσεις του μεγάλου κλασικού.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα του Φεστιβάλ, το «ΙΠΠΟΛΙΤ» μας απονεμήθηκε το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής για την Αυθεντική Ενσάρκωση της Αρχαίας Δραματουργίας . Είναι δύσκολο να μεταφέρουμε τη χαρά μας, την ηθική μας ικανοποίηση για την αναγνώριση και εκτίμηση τέτοιων επαγγελματιών για το έργο μας!!!

✓ Απαραίτητο είναι να αναφέρουμε τρεις (3) ημέρες της ΚΡΙΜΑΪΚΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ, 16-18 Μαρτίου 2019.

✓ **BOSPOR AGONS - 2019**
Για άλλη μια φορά, βυθίσαμε στην ιερή αύρα της ευλογημένης γης των Ταυρίδων, συμμετέχοντας φέτος στο *XXI Διεθνές Φεστιβάλ Αρχαίας Τέχνης «Bosporus Agons»* , που πραγματοποιήθηκε από τις 8 Ιουνίου έως τις 13 Ιουνίου 2019 στο αρχαίο Panticapaeum, που ιδρύθηκε από τον Έλληνες, οι πρόγονοί μας, στα τέλη του VII π.Χ., στο σύγχρονο Κερτς, στην αρχαιότερη πόλη της Ρωσίας.

Φέτος, το Ελληνικό Κέντρο Πολιτισμού στο Φεστιβάλ εκπροσωπήθηκε από μια ολοκληρωμένη, πολυδιάστατη εκδήλωση και συμμετοχή:

1/ Μαζί με την Ένωση Καλλιτεχνών Μόσχας παρουσιάστηκε η έκθεση «Οδύσσεια για την Πηνελόπη» στο πλαίσιο του Φεστιβάλ .

Η έκθεση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά **από 1 έως 5 Οκτωβρίου 2018** στον εκθεσιακό χώρο **MEROPION - ΜΕΡΟ Ρ ΕΙΟΝ** στην Αθήνα ([www.μερόπιον . gr](http://www.μερόπιον.gr)) μετά από πρόσκληση της **Unesco Λέσχη του Πειραιά και Νήσων** και **από 7 έως 11 Οκτωβρίου 2018** στις αίθουσες της δημοτικής πινακοθήκης Χαλκίδος, με την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Τουρισμού. Στις εκθέσεις εκτίθενται τα έργα των ακόλουθων καλλιτεχνών: **Kabysh Marina, Melgunova Olga, Babushkina Tatiana, Samovskaya Olga, Vutsen Svetlana, Boryagina Irina**. Αργότερα, εκτέθηκε στη Μόσχα από τις 28 Ιανουαρίου έως τις 2 Φεβρουαρίου 2019, στην **Αίθουσα Εκθέσεων της Ένωσης Καλλιτεχνών της Μόσχας** , και τώρα ζωγράφισε **τους Αγώνες του Βοσπόρου** , και οι καλλιτέχνες που συμμετείχαν σε αυτό δεν έχασαν την ευκαιρία κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ να αποτυπώσουν τα αρχαία μνημεία του Panticapaeum.

2/ Στο Διεθνές Επιστημονικό Συνέδριο που πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 10 Ιουνίου 2019, που διοργάνωσε το **GAU "Business and Cultural Centre of the Republic of Crimea"** (Διευθυντής - **Yaroslav Alexandrovich Ivanchenko**) "**Κριμαία και Διεθνής Πολιτιστική Συνεργασία**", ο διευθυντής του Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο - ΓΚΚ , η υποψήφια ιστορικών επιστημών **Θεοδώρα Γιαννίτση** δέχτηκε τη συμμετοχή και πραγματοποίησε παρουσίαση με θέμα: « **Πέντε χρόνια της Κριμαϊκής Άνοιξης. Τα αποτελέσματα των εργασιών του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου - του ΓΚΚ στην Ταυρίδα γη και οι προοπτικές περαιτέρω συνεργασίας** .

Στο πλαίσιο του επιστημονικού συνεδρίου, Για μεγάλη συμβολή στην ανάπτυξη του πολιτισμού και της τέχνης, πολυετή γόνιμη εργασία για την ενίσχυση πολιτιστικών και ιστορικών δεσμών μεταξύ της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας, ενεργή μακροχρόνια προσωπική συμμετοχή στη διοργάνωση των εκδηλώσεων του Διεθνούς Φεστιβάλ Αρχαίας Τέχνης «Bosporan Agons», η **Θεοδώρα Γιαννίτση** βραβεύτηκε με Αναμνηστικό Σήμα **ΓΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ !!!**

Συναισθήματα, φίλοι, έχουμε κατακλυστεί! Αυτή είναι, πρώτα απ' όλα και κυρίως, η ηθική ανταμοιβή των προσπαθειών μας, η πολυετής δουλειά μας στην Ταυριδική γη. Δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε τη

βαθιά μας εκτίμηση και ευγνωμοσύνη Αναπληρωτής Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου της Κριμαίας, Μόνιμος Πληρεξούσιος Αντιπρόσωπος της Κριμαίας στον Πρόεδρο της Ρωσικής Ομοσπονδίας, Πρόεδρος του Συνδέσμου Πολιτιστικής και Επιχειρηματικής Συνεργασίας (AKDS) Ρωσία-Ελλάδα-Κύπρος «Φίλια» **Ο Georgy Lvovich Muradov και το επιτελείο του**, Διευθυντής του Κρατικού Αυτόνομου Ιδρύματος "Επιχειρηματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Δημοκρατίας της Κριμαίας" **Yaroslav Alexandrovich Ivanchenko**, ειδικός, συγγραφέας, **Sergey Alexandrovich Pinchuk-Galani**. Αυτοί είναι άνθρωποι που πίστεψαν σε εμάς, με τους οποίους περπατάμε δίπλα-δίπλα για αρκετά χρόνια και έχουμε καταφέρει να δημιουργήσουμε έργα που έχουν αφήσει το στίγμα τους στην ιστορία, για να αναφέρουμε μόνο την παραγωγή μας "TROYANKA", που βραβεύτηκε με το GRAND PRIX του το Διεθνές Φεστιβάλ Εθνικών Θεάτρων MOSCOW - CITY WORLD (Ιούνιος 2018).

*Από αριστερά προς τα δεξιά: Αναπληρωτής Γενικός Διευθυντής του Κρατικού Δημοσιονομικού Ιδρύματος της Δημοκρατίας του Καζακστάν "Ιστορικό και Πολιτιστικό Μουσείο-Αποθεματικό Ανατολικής Κριμαίας" **Natalya Vladimirovna Bykovskaya** , Αναπληρωτής Πρόεδρος του Συμβουλίου Υπουργών της Κριμαίας **Georgy Lvovich Muradov**, διευθυντής του Κρατικού Αυτόνομου Ιδρύματος «Επιχειρηματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Δημοκρατίας της Κριμαίας» **Yaroslav Aleksandrovich Ivanchenko** και διευθύντρια του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου - **GCC Θεοδώρα Γιαννίτση** .*

3/ 2019 - ΚΑΙ ΞΑΝΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ - ΓΚΚ

στην Ταυρική γη

«Ο βασιλιάς Οιδίποδας» του Σοφοκλή

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ**

Χ Η Ι ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ

" ΒΟΣΠΟΡΟΣ ΑΓΩΝΕΣ "

Και αυτή τη φορά συμμετέχουμε με τη νέα μας θεατρική παραγωγή - την πρεμιέρα, με το έργο μας "**ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΟΙΔΙΠΟΣ**" *του Σοφοκλή*, που ανεβάζει ο **Konstantin Rekhtin**, Επίτιμος Εργάτης Τέχνης της Περιφέρειας Ομσκ, μέλος του Συμβουλίου Πολιτισμού και Τέχνης υπό τον Πρόεδρο. της Ρωσικής Ομοσπονδίας, καλλιτεχνικός διευθυντής-επικεφαλής σκηνοθέτης "Ομσκ Κρατικό Βόρειο Δραματικό Θέατρο με το όνομα Μ.Α. Ulyanov".

Δείξαμε την παράστασή μας την Τετάρτη 12 Ιουνίου 2019, την Ημέρα της Ρωσίας και είναι δύσκολο να μεταφέρουμε με λόγια την χαρά μας, τα συναισθήματά μας, τη χαρά μας για το βραβείο του καλύτερου σκηνοθέτη στον αγαπημένο και αγαπητό μας σκηνοθέτη **Konstantin Viktorovich Rekhtin**, που του παρουσιάστηκε την Πέμπτη 13 Ιουνίου στην τελετή λήξης του Φεστιβάλ και συνοψίζοντας!!!

Οι Bosporan Agons έχουν καθιερωθεί εδώ και καιρό ως η πιο διάσημη, επαγγελματική, ολοκληρωμένη, πολυλειτουργική πρωτοβουλία, στους ιστότοπους της οποίας πραγματοποιούνται όλες οι διάφορες διεπιστημονικές εκδηλώσεις, θεατρικές παραστάσεις, προβολές ταινιών, συναυλίες, στρογγυλά τραπέζια, δημιουργικές συναντήσεις και παρουσιάσεις, εκθέσεις κ.λπ. .

Για εμάς τους Έλληνες, φυσικά, είναι μεγάλη τιμή και χαρά να βρισκόμαστε στη γη που ίδρυσαν οι πρόγονοί μας στα χρόνια της αρχαιότητας, του μεγάλου αποικισμού και να συμμετέχουμε μαζί με τους

κατοίκους της Ταυρίδας στο Bosporan Agons Festival. . Οι δύο πνευματικά, ψυχικά στενοί λαοί μας, οι Ρώσοι και οι Έλληνες, συνδέονται με την ιστορική, πνευματική, πολιτιστική και πολιτισμική μας κοινότητα, η οποία ξεκινά από την εποχή της μυθολογίας σε αυτήν την περιοχή, αναπτύσσεται περαιτέρω στην ιστορική πραγματικότητα και βασίζεται στις αξίες της η ανατολική χριστιανική ειρήνη, σχετικά με τα ιδανικά της καλοσύνης, του ανθρωπισμού, της αγάπης, της αλληλεγγύης, της συμπάθειας, που προέρχονται από τους αρχαίους κλασικούς, από το μήνυμα της παντοδύναμης αγάπης της Αντιγόνης , *απαντώντας στις απειλές του Κρέοντα «Το να μοιράζομαι την αγάπη είναι το πεπρωμένο μου, όχι εχθρότητα...».*

✓ **ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ**

"Το τραγούδι του Adzhimushka"

ΝΕΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΡΕΜΙΕΡΑ

15 Ιουνίου 2021, 19:00

XXIII Διεθνές Φεστιβάλ Αρχαίας Τέχνης

"BOSPOR AGONS" (Kerch, Panticapaeum)

ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

16 Ιουνίου 2021

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΟΡΕΙΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΟΜΣΚ

ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ Μ.Α. ULYANOVA

Τρίτη 15 Ιουνίου 2021 Εκπληρώσαμε ένα ιερό καθήκον απέναντι στην ιστορία, στη διατήρηση της ιστορικής μνήμης, της αλήθειας, στους τριάντα χιλιάδες πολίτες του Κερτς που βρήκαν έναν τραγικό θάνατο, που κρύφτηκαν στα λατομεία Adzhimushkay και προτίμησαν να μην παραδοθούν στους Ναζί εισβολείς το 1942. Η παράσταση **«ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ADZHIMUSHKAYA»**, σκηνοθέτης **Konstantin Rekhtin**, σενάριο **Konstantin Rekhtin, Elena Shchetinina**.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Ζούμε πραγματικά και βιώνουμε μια καμπή στην ιστορία της ανθρωπότητας, μια στιγμή αγώνα για την αποκατάσταση της ιστορικής δικαιοσύνης, της αλήθειας, για το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση, για πνευματική, ομολογιακή, γλωσσική ελευθερία, για την υποστήριξη των θεμελιωδών ανθρωπίνων ιδέες, αρχές, πνευματικές αξίες. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι η ώρα του αγώνα για την αποκατάσταση του ρωσικού κόσμου στον παραδοσιακά ιστορικό πολιτιστικό πνευματικό χώρο, εδάφη, αυτή είναι η ώρα αγώνα για τη διατήρηση και αποκατάσταση της ιστορικής, πνευματικής, πολιτιστικής και πολιτισμικής μας κοινότητας, με βάση τις αρχές του ανατολικού χριστιανικού κόσμου, στις ιδέες της καλοσύνης, της ειρήνης, της αγάπης, του αλτρουισμού, της αλληλεγγύης, οι απαρχές των οποίων βασίζονται στα αθάνατα και πάντα επίκαιρα έργα των αρχαίων κλασικών της μεγάλης Ελλάδας και μεταφέρουν μηνύματα κατανυκτική αγάπη, μηνύματα της *Αντιγόνης Σοφοκλή*, απαντώντας στις απειλές του *Κρέοντα* «Το να μοιράζομαι την αγάπη είναι το πεπρωμένο μου, όχι η έχθρα...».

Στο πλαίσιο αυτό, αγαπητοί συνάδελφοι, και λαμβάνοντας υπόψη τη θέση των επίσημων αρχών της πατρίδας μου, δυνάμει των υποχρεώσεών μας προς τους συμμάχους μας (Ε.Σ., ΝΑΤΟ), τον ρόλο της συνεργασίας μας μαζί σας, τον ρόλο της δημόσιας διπλωματίας, το έργο των δημόσιων οργανισμών μας είναι ιδιαίτερα σημαντικό.

Είμαστε οι Έλληνες της Μόσχας και προσωπικά, από τον Μάρτιο του τρέχοντος έτους, επικοινωνώ τακτικά με τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης [αν και όχι πάντα αντικειμενική και φιλική]

Με μεγάλη χαρά δηλώνουμε αυτό το γεγονός. Ότι πρόσφατα λάβαμε πληροφορίες από **την Εταιρεία Ελλήνων της Αυστρίας** για την πρωτοβουλία παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας στους Έλληνες πρόσφυγες στη Σεβαστούπολη και για την ενεργό αλληλεπίδραση με την ελληνική κοινωνία της Σεβαστούπολης ΧΕΡΣΟΝΕΣ. Συγχαίρουμε την Πρόεδρο της **Ελληνικής Εταιρείας Αυστρίας Δρ. Όλγα Σαραντοπούλου και την ομάδα της για μια τόσο ευγενική και ευγενική πρωτοβουλία**.

Με την ευκαιρία αυτή, θα ήθελα να αναλάβω την πρωτοβουλία να στείλω ηλεκτρονικά στο ελληνικό κοινό ένα πιστοποιητικό - το προσχέδιο του οποίου έχω συντάξει στα ρωσοελληνικά και αγγλικά - για την ιστορία της Ουκρανίας, την ιστορία της ρωσο-ουκρανικής σύγκρουσης, για την εγκυρότητα του ρωσικού ειδικού. επιχειρήσεις αποστρατικοποίησης και αποναζοποίησης. Για αυτό, είμαστε έτοιμοι να διαθέσουμε μια βάση δεδομένων και τεχνογνωσία - στο GCC -

περισσότερες από 14 χιλιάδες διευθύνσεις αλληλογραφίας σε όλο τον κόσμο, προκειμένου να ξεπεραστούν τα κενά και τα κενά πληροφοριών.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Για εμάς τους Έλληνες, φυσικά, είναι μεγάλη τιμή και χαρά να βρισκόμαστε σήμερα στη Στρογγυλή Τράπεζα των ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ **«Για την ισότητα και τον διάλογο - οι βασικές αρχές ενός πολυπολικού κόσμου»**, η γη που ίδρυσαν οι πρόγονοί μας στην αρχαιότητα, οι μεγάλος αποικισμός, και να λάβω μέρος μαζί με τους κατοίκους της Ταυρίδας Με αυτήν την ευκαιρία, θέλω να εκφράσω τον βαθύτατο σεβασμό μου αλλά και την ειλικρινή ανθρώπινη αγάπη σε όλους τους διοργανωτές, ανθρώπους που εργάζονται για και προς όφελος αυτής της ιερής γης, τον Αντιπρόεδρο Υπουργός Κριμαίας, ο πρόεδρος της Φιλικής Εταιρείας Ρωσίας-Ελλάδας-Κύπρου - DPT "Filia" **Muradov Georgy Lvovich**, και όλη η ομάδα του, όλοι οι συνάδελφοί σας, σύντροφοι στον κοινό μας σκοπό, στο λειτούργημά μας.

Ο Ελληνισμός και ο Φιλελληνισμός στη Ρωσία ανέκαθεν αποτελούσαν ένα τεράστιας σημασίας δυναμικό, που εξασφάλιζε αφ' ενός την ευημερία και τη συσπείρωση της ελληνικής κοινότητας στη Ρωσία, τη διατήρηση της εθνικής της ταυτότητας και συνείδησης, αφ' ετέρου συνέβαλε στην ανάπτυξη του ελληνικού κράτους, καθώς και στην περαιτέρω σύσφιξη των διμερών σχέσεων των δύο ομόδοξων λαών, που τους συνδέει κοινή ιστορική πορεία, κοινοί πνευματικοί δεσμοί, τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο διαπροσωπικών σχέσεων.

Ο Ελληνισμός και ο Φιλελληνισμός στη Ρωσία ανέκαθεν αποτελούσαν ένα τεράστιας σημασίας δυναμικό, που εξασφάλιζε αφ' ενός την ευημερία και τη συσπείρωση της ελληνικής κοινότητας στη Ρωσία, τη διατήρηση της εθνικής της ταυτότητας και συνείδησης, αφ' ετέρου συνέβαλε στην ανάπτυξη του ελληνικού κράτους, καθώς και στην περαιτέρω σύσφιξη των διμερών σχέσεων των δύο ομόδοξων λαών, που τους συνδέει κοινή ιστορική πορεία, κοινοί πνευματικοί δεσμοί, τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο διαπροσωπικών σχέσεων.

Εν κατακλείδι κρίνεται σκόπιμο να αναφέρουμε ένα απόσπασμα από τα απομνημονεύματα του Αλεξάντρ Μιλιουκόφ, Ρώσου περιηγητή του δεύτερου ήμισυ του 19^{ου} αι., ο οποίος επισκέφθηκε τη Χώρα μας. Πρόκειται για το 1857, περίοδο μετά τον Κριμαϊκό Πόλεμο, όταν η

πολιτική ηγεσία της Ελλάδας όλο και περισσότερο προσανατολίζεται προς τη Δύση, ενώ η επιρροή της Ρωσίας στην ευρύτερη περιοχή είναι αποδυναμωμένη. Ο Μιλιουκόφ αναφέρει ότι κατά τον περίπατό του στους πρόποδες της Ακρόπολης και συνοδευόμενος από έναν Έλληνα γνωστό του, με τον οποίο επικοινωνούσε στη γαλλική, συνάντησε έναν ηλικιωμένο Έλληνα βοσκό. Ο βοσκός, στην αρχή, νόμισε ότι ο ξένος περιηγητής είναι Γερμανός, αφού, όμως, έμαθε ότι πρόκειται για Ρώσο “το συνοφρυωμένο πρόσωπο του γέροντα φωτίστηκε. –Ρώσος! – είπε ο γέρος τοποθετώντας το χέρι στην καρδιά, - κάθισε, κάθισε! Οι Ρώσοι είναι προσκεκλημένοι μας! Οι Ρώσοι είναι αδέρφια μας!”⁴⁹

Νομίζω ότι αυτά τα λόγια του Έλληνα βοσκού χαρακτηρίζουν με το βέλτιστο τρόπο τις σχέσεις των δύο λαών διαχρονικά, πρωτίστως σε διαπροσωπικό επίπεδο, σε επίπεδο απλών ανθρώπων, ανεξαρτήτως πολιτικών συγκυριών, ισορροπιών και σκοπιμοτήτων.

Εν κατακλείδι, κρίνεται σκόπιμο να παραπέμψουμε στο Ρώσο περιηγητή, κόμη Βλαντίμιρ Ορλόβ-Νταβίντοβ (1809-1882), μυστικοσύμβουλο, επίτιμο μέλος της Ακαδημίας Επιστημών, συγγραφέα, προστάτη των τεχνών και λάτρη της αρχαιότητας. Το 1835 ο κόμης Ορλόβ οργανώνει και χρηματοδοτεί επιστημονική αποστολή στη Μικρά Ασία και στα νησιά του Ιονίου. Μαζί του προσκάλεσε τον περίφημο Ρώσο ζωγράφο Καρλ Μπριουλόβ (1799-1852), τον αρχιτέκτονα-ακαδημαϊκό Ν.Ε. Γιεφίμοβ (1799-1851) και τον αρχαιολόγο καθηγητή Κράμερ. . Μάλιστα, ο Ρώσο ζωγράφος Καρλ Μπριουλόβ απαθανατίζει τα απείρου κάλλους ελληνική τοπία και τον βίο του ελληνικού λαού.

Αποκύημα αυτής της περιήγησης αποτελούν οι ταξιδιωτικές σημειώσεις-απομνημονεύματα κατά τη διάρκεια της περιήγησης στα Ιόνια Νησιά, στην Ελλάδα, στη Μικρά Ασία και την Τουρκία, που εκδόθηκαν στην Αγία Πετρούπολη το 1839 και τα οποία, στο επίλογο, ολοκληρώνονται με την εξής κάτωθι διατύπωση – που ουσιαστικά αποτελεί πεμπτουσία του ρωσικού φιλελληνικού πνεύματος:

⁴⁹ Μιλιουκόφ Α.Π. Αθήνα και Κωνσταντινούπολη Περιηγητικές σημειώσεις του Α. Μιλιουκόφ το 1857. Μέρος 1. Αγία Πετρούπολη, 1859. Σ. 53.

50. Ορλόφ-Νταβίντωφ Β. Ταξιδιωτικές σημειώσεις. Μέρος 1. Αγία Πετρούπολη, 1839. Σ. 58.

«Όσο μακρύ και να διαγράφεται το μέλλον του Βορρά, άλλο τόσο εκτείνεται σε βάθος και το παρελθόν της Ελλάδας, κι όταν η δύναμη του ατμού θα εκμηδενίσει τις αποστάσεις σ' όλην τη γήινη σφαίρα και θα αντικαταστήσει τον μόχθο χιλιάδων ανθρώπων, ακόμη και τότε ο ανθρώπινος νους δεν θα καταφέρει να δημιουργήσει τίποτα τελειότερο από την Ιλιάδα και τον Παρθενώνα.»⁵⁰.

Είμαι ειλικρινά πεπεισμένη ότι το ως άνω υλικό για πολλοστή φορά τεκμηριώνει, αναγάγει και επιβεβαιώνει τους άρρηκτους, ισχυρότατους πνευματικούς, ιστορικούς δεσμούς της ενιαίας ιστορικής-πολιτισμικής-πνευματικής μας κοινότητας μεταξύ των δύο λαών μας.

Αγαπητοί φίλοι,

Στην εποχή μας, εποχή των κάθε είδους προκλήσεων και συγκρούσεων, εποχή επίθεσης στον κόσμο μας, στις αξίες μας, είναι απαραίτητο, επιβεβλημένο και επίκαιρο να παραμένουμε συσπειρωμένοι!

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΣ ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

!!!

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΜΑΖΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΙ, ΣΘΕΝΑΡΟΤΕΡΟΙ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟΙ και ειλικρινά ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ !!!

